

บทที่ 2

ข้อมูลกรณีศึกษา

ข้อมูลกรณีศึกษาเป็นการนำเสนอเรื่องราวชีวิตและปัจจัยสาเหตุ ที่เป็นแรงผลักดันให้ ภรรยาฆ่าสามี ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากการบอกเล่าของเจ้าของประวัติ โดยเริ่มจากการเรียงลำดับ ชีวิตของภรรยาที่ฆ่าสามี จำนวน 10 ราย ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

กรณีศึกษาที่ 1

ชื่อ นางป๊ิก (นามสมมุติ)

ข้อมูลทั่วไป

ปัจจุบันอายุ 50 ปี อาวุฒยาระงับการตั้งครรภ์ 42 ปี สามีถึงแก่กรรมเมื่ออายุ 42 ปี มีภูมิลำเนา อยู่จังหวัดบุรีรัมย์ บิดา-มารดา อาชีพทำนา ของตนเองประมาณ 30 ไร่และถึงแก่กรรม เมื่อนางป๊ิก อายุได้ 12 ปี นางป๊ิก อยู่ในความดูแลของพี่ มีพี่ 3 คน ชาย 1 คน หญิง 2 คน นางป๊ิกเป็นคนที่ 4 (คนสุดท้าย) เรียนหนังสือจบชั้น ป.2 แล้วไม่ได้เรียนอีกเนื่องจากไม่ชอบเรียน พออ่านหนังสือออก เขียนชื่อตัวเองได้ นางป๊ิกช่วยบิดา-มารดา ทำนา ที่ ๆ เรียนจบ ป.4 ช่วยบิดา-มารดาทำนาเช่นเดียวกัน นางป๊ิกมีรายได้ไม่แน่นอน แล้วแต่ว่าทำได้มากน้อย รายได้โดยเฉลี่ย 1,000 บาทต่อปี บิดา มารดาเลี้ยงดูบุตรโดยไม่มี มีการคว่ำก่่าว อบรมสั่งสอนเช่นทั่ว ๆ ไป ภายหลังบิดามารดาถึงแก่กรรม ที่ ๆ ช่วยกันดูแลเลี้ยงดู นางป๊ิกจนแต่งงาน นางป๊ิกเชื่อฟัง ที่ ๆ เหมือนกับเคารพเชื่อฟังบิดา มารดา มีเพื่อนทั้งผู้หญิง ผู้ชาย เพื่อนบ้าน และเพื่อนที่โรงเรียนเท่าที่จำได้ เวลาที่บิดามารดามีปัญหา ขัดแย้งกันจะปรึกษากันหรือกัน พูดจากันในครอบครัว

นางป๊ิกและสามีเกิดปีเดียวกัน เป็นคนหมู่บ้านเดียวกัน เดือดโอดและเรียนหนังสือมาด้วยกัน ตอนยังเป็นเด็ก ๆ นางป๊ิก ไม่ได้สนใจสามี เริ่มมาสนใจดูใจกันตอนเริ่มเป็นวัยรุ่น นางป๊ิกเห็นว่า สามีไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่เล่นการพนัน รับจ้างทำนา ช่วยครอบครัวทำมาหากิน ประกอบกับมีความรักในตัวของสามีด้วย จึงตอบตกลงแต่งงาน สามีได้ส่งผู้ใหญ่มารดาทำพิธีสู่ขอและแต่งงาน เมื่ออายุ 19 ปี ภายหลังแต่งงานได้อาศัยอยู่ที่บ้านของนางป๊ิกก่อน จนมีบุตรหญิงคนแรก จึงไปจดทะเบียนสมรสกับสามี ต่อมานางป๊ิกย้ายไปอยู่กับสามีที่บ้านบิดาของสามี ซึ่งช่วยเหลือหลาน สามีไปรับจ้าง ขับรถติดล้อที่จังหวัดนครราชสีมา ได้เงินเดือนละ 2,000 บาท อาศัยอยู่กับนายจ้าง ต่อมาทราบว่า

สามีไปรู้จักชอบพอกับผู้หญิงคนหนึ่ง โคอส่งเงินให้ผู้หญิงคนนั้นเรือนหนึ่งเดือนและมีบุตรสาวกับสามี 1 คน เมื่อนางปูกทราบเรื่องรู้สึกเสียใจมาก ที่สามีเอาเงินที่ควรจะเป็นส่วนของนางไปเลี้ยงดูผู้หญิงอื่น ภายหลังจากผู้หญิงคนนั้นขอเลิกกับสามีเนื่องจากจะแต่งงานกับคู่รักคนใหม่ จึงให้มารดาช่วยเลี้ยงบุตรสาวให้ สามีก็กลับมาอยู่กับนางปูกได้ระยะหนึ่ง จึงมีบุตรสาวคนเล็ก เพิ่มมาอีก 1 คน

สามี กินเหล้า สูบบุหรี่ และเล่นการพนัน เล่นไพ่ และไฮโต เมื่อเสียพนัน ก็จะมาขอเงินนางปูก หากไม่ให้ก็จะทำร้ายร่างกายคอใช้มือตบหน้าบ้าง ไล่ปิ่นขูดบ้าง บางครั้งก็เอาปลายกระบองปืนตีสางปูก ครั้งใดที่ไม่มีเงินให้ก็จะถูกทำร้าย นางปูกเคยต่อสู้แล้ว ปรากฏว่ายิ่งเจ็บตัวมากขึ้น เนื่องจากไม่สามารถสู้รบสามีได้ เวลาที่ถูกทำร้ายจะไม่มีใครอยู่ด้วย มักจะเป็นเวลาที่บิดาสามีไปทำงาน บุตรสาวบุตรชายไปโรงเรียน บางครั้งเพื่อนบ้านทราบเรื่องก็ไม่มีใครจะช่วยเหลือได้ เพราะคิดว่าเป็นเรื่องของหัวมีชทะเลาะกัน เพื่อนบ้านแสดงความเวทนามตงสาร และว่า นางปูกโง่งงที่ได้สามีเช่นนี้ ซึ่งทำให้นางปูกเกิดความอับอายว่าตัวเองโง่งงที่เลือกสามีไม่คิดมาแต่งงานด้วย ดังนั้นเมื่อถูกทำร้ายครั้งใด ก็จะพยายามเก็บเรื่องไว้ ไม่บอกให้ใคร ๆ ทราบ ญาติพี่น้องก็ไม่ค่อยยอมให้รู้

ต่อมาไม่นานสามีมีผู้หญิงอื่นอีก ซึ่งนางปูกได้แต่เก็บความเสียใจ ความน้อยใจไว้ ไม่กล้าโวยวายหรือแสดงอาการหึงหวงให้ใคร ๆ เห็นเนื่องจากเกิดความอาย และสามียังคงขอเงินนางปูกไปให้ผู้หญิงอื่นอยู่เรื่อย ๆ นางปูกจึงขอหย่ากับสามี ขอให้เลิกกัน เพื่อให้สามีมีโอกาสแต่งงานใหม่ สามีไม่ยอมหย่าให้ ไม่ยอมเลิก นางปูกจึงหนีไปอาศัยอยู่กับญาติ สามีก็ไปตามกลับมา เหตุที่ยอมกลับมาด้วยเกรงว่าญาติ ๆ จะเดือดร้อน เพราะสามีไปซุกซุนไว้ จะทำร้ายญาติ ๆ

หากครั้งใดที่สามีขอเงินนางปูกแล้วไม่ได้ สามีก็จะไปเอ่ยปากของเงินเพื่อน ๆ ทั่วไป โดยเอาของไปจำหน่าย เอาที่นาซึ่งเป็นสินสมรสจางองไว้ เงินที่นางปูกหามาได้ สามีนำไปเล่นการพนันจนหมด จนเป็นหนี้อยู่ประมาณ 300,000 บาท นางปูกและครอบครัวจึงมาทำงานก่อสร้างในกรุงเทพมหานคร เป็นกรรมกรก่อสร้าง รายได้ วันละ 200 บาท บุตรสาวรู้จักและรักใคร่ชอบพอกับผู้ชายชาวสวิสฐานะร่ำรวยมาก คนหนึ่ง จึงแต่งงานและไปอยู่กับสามีที่ประเทศ สวิสเซอร์แลนด์ ซึ่งบุตรสาวและบุตรเขยได้ช่วยปลดหนี้สินที่ครอบครัว นางปูกเป็นหนี้อยู่ทั้งหมดและยังได้ส่งเงินค่าเลี้ยงดูมาให้นางปูกและสามีอยู่เสมอ ๆ ซึ่งสามีมักจะนำเงินไปเล่นการพนัน ก่อเกิดเหตุการณ์การกระทำผิด นางปูกถูกสามีทำร้ายร่างกายด้วยสาเหตุที่นางปูกจับได้ว่าสามีไปมีผู้หญิงใหม่อีก เป็นแม่หม้ายถูกคิด 2 คน สามีจะมาขอเงินที่บุตรสาวส่งมาให้ นางปูกไม่ให้ สามีโมโหไล่ปิ่นคบบที่โบหน้าด้านขวา ตีที่ศีรษะเมื่อคอบโบหน้า บุตรสาวมาเยี่ยมบ้านจึงพานางปูกไปรักษาที่ กทม. โดยบอกกับบิดาว่าจะพามาไปรักษา 10 วัน ก่อนไปบุตรสาวก็ได้ตัดพ้อต่อว่าบิดาว่า ไม่ส่งสารถูกบ้างทำงานหาเงินส่งมาให้ หวังให้พ่อแม่สบาย ไม่ต้องทำงานเหนื่อยยาก กลับเอาไปเล่นการพนัน และ

ยังเอาไปให้คนอื่นใช้อีก ลูกของผู้หญิงที่อ้างถอนางรอง ที่พอไปมีไว้ แม่ก็ส่งเงินไปช่วยค่าเลี้ยงดูตั้งแต่เด็กจนโต จบ ม.2 แล้ว ซึ่งบิดาก็ไม่ได้ตอบแต่อย่างใด เมื่อนางปู้กมารับการรักษาที่กรุงเทพมหานคร โดยอยู่กับบุตรสาวและหลานได้ประมาณ 6 วัน สามีก้โทรศัพท์ตามให้กลับบ้าน เพราะไม่มีเงินจะใช้แล้ว บุตรสาวต้องขอมิให้นางปู้กกลับบ้านก่อน เพราะเกรงว่าบิดาจะมา นางปู้กกลับมาบ้าน ทั้ง ๆ ที่บาดแผลที่ถูกทำร้ายยังไม่หายดีซึ่ง เมื่อกลับมาสามีนั่งร้องคบตีอีก

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

วันที่เกิดเหตุคือวันที่ 3 ตุลาคม 2534 เวลาประมาณ 20.00 น. ในห้องนอนชั้นบนบ้านที่สร้างใหม่ สามียุคบ่นว่านางปู้กที่ไม่ยอมให้เงิน พร้อมกับคำว่าอีกหลายคำ นางปู้กจะพูดบ้างสามียเอาปืนตบหน้า นางปู้กล้มลงหลบเตียง ไม่ค่อยสู้สามียพูดว่า “วันนี้ถูกตบตีมีงตบขนาดนี้ พรุ่งนี้จะพาไปฆ่า” ทำให้นางปู้กเกิดความแค้นขึ้นมาพร้อมกับความรู้สึกว่าสามียไม่มีความหมายกับนางปู้กอีกต่อไปแล้ว คิดตัดสินใจจะฆ่าสามีย จึงรอให้สามียหลับสนิทก่อน เวลาประมาณ 24.00 น. จึงนำมีดอีโต้ ยาวประมาณ คืบเศษ ๆ ที่เหน็บไว้ที่ข้างฝาในห้องนอนแล้วกราบสามีย 3 ครั้งก่อนพร้อมกับขอโหรากรรมและเจี้อมิคพันลงไปใต้โบหน้าของสามียเต็มแรง นางปู้กเกรงว่าหากสามียไม่ตาย นางปู้กและลูก ๆ จะเป็นอันตราย จึงเอามีดเจี้อมิคพันที่คอ โดยเอามีดซ้ายจับศีรษะแล้วใช้มีดขี้นคอสามียจนเกือบขาด เลือดจากหลอดลมพุ่งออกมาเประเอื้อนเอื้อนและฝ้านุ่งที่นางปู้กสวมใส่อยู่ ภายหลังจากนั้นนางปู้กเกรงว่าบิดาสามียซึ่งนอนหลับอยู่ห้องข้างล่าง จะตื่นมาพบและจะตกใจจนอาจหัวใจวายตายได้ จึงถือมีดเดินไปบ้านผู้ใหญบ้าน ให้พาไปสถานีตำรวจด้วย เพราะนางปู้กได้ฆ่าสามียแล้ว

นางปู้ก ไม่เคยมีความคิดที่จะฆ่าสามียมาก่อนเลย แต่รู้สึกน้อยใจเมื่อทราบว่าสามียไปติดพันผู้หญิงอื่น เสียใจที่สามียเอาเงินที่คนหามาได้ ไปให้ผู้หญิงอื่น รู้สึกเจ็บปวดทรมานที่สามียทำร้ายร่างกาย เคยตอบได้ การถูกทำร้ายร่างกาย ปรากฏว่าไม่เป็นผลดี กลับเจ็บตัวมากยิ่งขึ้น จึงใช้วิธีหลีกเลี่ยง นางปู้ก เคยเห็นข่าวการฆาตกรรมจากในโทรทัศน์ ได้ยินได้ฟังจากทางวิทยุแต่ก็ไม่เคยเก็บใส่ใจจดจำหรือนำมาคิดเปรียบเทียบกับตัวเอง สามียเป็นคนพูดคำไหน คำนั้น มีปืนอยู่ใกล้ตัวตลอดเวลา แม้แต่เวลานอนซึ่งทำให้หวาดระแวงต้องคอยระวังตัวอยู่เสมอ สามียเคยมีเรื่องทะเลาะกับคนงานที่ทำงานด้วยกันและสามียได้จัดการ “เก็บ” คนนั้นเสีย เท่าที่นางปู้กทราบ ประมาณ 3-4 คน และเนื่องจากตำรวจไม่รู้เบาะแสดสามียจึงไม่ถูกจับกุม

ก่อนตัดสินใจฆ่า นางปู้กถูกสามียทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บหลายแห่ง ทั้งบริเวณใบหน้า ศีรษะ และแขน เมื่อนางปู้ก ไปรับการรักษาที่ กทม. สามียก็ตามให้กลับบ้าน เมื่อกลับบ้านก็ยังคบตีทำร้ายร่างกายอีก นางปู้กเกิดความกลัวว่า หากคนถูกทำร้ายจนถึงแก่ความตายจะถูกจะเป็นอย่างไร บิดา

สามีใครจะดูแลต่อไป แต่เมื่อคิดย้อนไปถึงที่เคชถูกทำร้ายร่างกาย ทำร้ายจิตใจ ตลอดจนความ อับอายที่อนบ้าน ประกอบกับค่าสมประมาทของ ญาติพี่น้องที่ว่า ซาคินี้ไม่มีทางจะฟื้นทุกขี้ได้ ต้อง เจ็บตัวเจ็บใจอย่างนี้ไปตลอดชีวิต ซึ่งนางปุกบอกกับตัวเองว่าหากไม่ลงมือวันนี้ ต่อไปวันข้างหน้า ก็ ต้องลงมืออยู่ดี นางปุกเปรียบที่ชอบความรู้สึกในขณะนั้นว่าเหมือน “น้ำที่เต็มตุ่มแล้ว ไม่มีทางเป็น อย่างอื่นไปได้อีก นอกจากต้องฆ่าสามี” ซึ่งการที่นางปุกเป็นฝ่ายลงมือฆ่าสามีเช่นนี้ เพื่อนบ้าน ญาติ พี่น้องล้วนแต่คาดไม่ถึงว่า นางปุกจะสามารถฆ่าสามีได้ เพราะทุกคนคิดว่าสามีจะต้องเป็นฝ่ายฆ่า นางปุกอย่างแน่นอน

ความรู้สึกแรกเมื่อเหตุการณ์ฆ่าสิ้นสุด นางปุกรู้สึกตกใจและคิดว่าทำความผิดแล้วต้อง รับโทษ แรงผลักดันที่ทำให้ฆ่าสามีมาจากเหตุสะสมความกดดัน การเก็บกดทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็น ความไม่คิดของสามี ที่กระทำต่อนางปุกมาตลอด 22 ปี ของการอยู่ร่วมกัน การถูกทำร้ายร่างกาย ถูก ทำร้ายจิตใจ ความผิดหวังในตัวสามี สะสมเพิ่มขึ้นทุกวัน ๆ จนถึงสภาวะที่นางปุกเรียกว่า “น้ำเต็ม ตุ่ม” จึงฆ่าสามี

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่ให้แก่บิด

บิดามารดาเลี้ยงบุตรโดยไม่มีดี มีการคว่ำก่าว อบรมตั้งสอนชนทั่ว ๆ ไป ภายหลัง บิดามารดาถึงแก่กรรม ที่ ๆ ช่วยกันดูแลเลี้ยงดู จนนางปุกแต่งงาน นางปุกเชื่อฟัง ที่ ๆ เหมือนกับ เคารพเชื่อฟังบิดามารดา มีเพื่อนทั้งผู้หญิง ผู้ชาย เพื่อนบ้าน และเพื่อนที่โรงเรียน เวลาที่บิดามารดา มีปัญหาขัดแย้งกันจะปรึกษาหารือกัน พุดจากกันในครอบครัว แม้เมื่อบิดามารดาไม่อยู่แล้วพี่ชายก็เลี้ยงดู นางปุกแบบตามใจ เนื่องจากมีน้องสาวอยู่คนเดียว ไม่ดี ไม่ดูแล ไม่ค้ำว่าด้วยอ้อข่าหยาบคาย

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวของตนเอง

ทั้งครอบครัวที่ให้แก่บิด และครอบครัวของสามีให้การอบรมเลี้ยงดูเหมือน ๆ กัน คือ มีการคว่ำก่าวตั้งสอน ไม่ได้ใช้กำลังทำร้าย ซึ่งกันและกัน ซึ่งนางปุกยืนยันว่า ก่อนแต่งงานกัน ไม่ เคยเห็นสามีใช้ความรุนแรงกับผู้ใดในลักษณะที่กินกรรมมาก่อนเลย ภายหลังแต่งงาน สามีก็ยังช่วย ทำงานหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว ช่วยดูแลอบรมตั้งสอนบุตรด้วยตนเอง นางปุกยอมรับว่าเคยมีปาก เองกับสามีอยู่บ้างตามประสาตัวเมีย แต่สามีก็อ้อมใจ ใช้กำลังทำร้ายร่างกาย จนกระทั่ง เมื่อสามีไป ทำงานรับจ้างขั้วบรตที่ต่างจังหวัดนั้น สามีมีเพื่อนพุดกรรมที่เคชปฏิบัติต่อนางปุกและถูก ๆ ไป เริ่ม จากมีการขาน้อย คืบสุรา ดุดการพนัน และเริ่มทำร้ายร่างกายนางปุกในเวลาที่ยอดเงินแล้วไม่ได้เงิน ตามที่ขอ เป็นต้น และการทำร้ายร่างกาย จะรุนแรงมากขึ้น และมีความถี่ ในการถูกทำร้ายบ่อยขึ้น

การถูกทำร้ายร่างกาย จิตใจ และการถูกข่มเหงทางเพศ

เวลาที่นางปึกมีปากเสียงหรือทะเลาะกับสามี จะไม่มีใครเห็นหรืออยู่ในเหตุการณ์ มีบางครั้งที่ถูกสามีทำร้าย ผู้ใหญ่บ้านจะตะโกนส่งเสียงบอกสามีว่า “อย่าไปทำมันเลย ปล่อยมันไปเถอะ” ซึ่งสามีจะตอบกลับไปว่า “เรื่องของตัวเมีย ผู้ใหญ่ฯ เจอ ๆ ไว้” ซึ่งผู้ที่พบเห็นเหตุการณ์ไม่สามารถที่จะช่วยเหลือนางปึกได้ ได้แค่แสดงความเวทนามาตงสาร ซึ่งแทนที่จะทำให้นางปึกรู้สึกดีขึ้น กลับกลายเป็นว่านางปึกอับอายคนอื่น และพยายามปกปิดไม่ให้ญาติพี่น้องหรือบิดาสามีทราบ เพราะถ้าบิดาสามีทราบหรือเข้าช่วยเหลือ สามีก็จะทำร้ายบิดาด้วย

นอกจากนั้นแล้ว นางปึกรู้สึกเสียใจที่สามีเข้าสู่ขอบเขตเงินเอาทอง ไปให้ผู้หญิงอื่น นางปึกและบุตร 3 คน ไม่เคยรังเกียจบุตรของสามีที่เกิดจากภรรยาอื่นคนแรก ได้ส่งเสียค่าเล่าเรียนค่าเลี้ยงดูให้ทุกเดือน ถือเสมือนว่าเป็นลูกคนหนึ่งและบุตรของนางปึกก็คิดว่าเป็นน้องคนหนึ่งเหมือนกัน แต่สามีไม่เคยสนใจยังคงมีผู้หญิงคนอื่น ๆ มาโคยตลอด นอกจากนี้ สิ่งที่น่าปึก เก็บกดไว้ตลอดเวลา คือความอาว ที่ได้สามีไม่ดี และไม่สามารเด็กกับสามีได้ ในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างนางปึกและสามี นางปึกไม่เปิดเผยเพียงบอกว่า เป็นปกติดี ไม่มีปัญหาแต่อย่างใด

คำนิยาม ความเชื่อ เกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทที่เป็นใหญ่ของสามี

ครอบครัวคนที่รู้จักโดยทั่ว ๆ ไป นางปึกให้ความเห็นว่า ครอบครัวใดที่สามีหรือภรรยาไม่เด่นการพนั้น ถือได้ว่าครอบครัวนั้นน่าจะมีความสุข ส่วนครอบครัวใดที่สามีหรือภรรยาเด่นการพนั้นจนหมดเนื้อหมดตัว เป็นครอบครัวที่ประสบความล้มเหลว ซึ่งนางปึกเห็นว่า บุตร 3 คนของนางปึก เป็นลูกที่ดีมาก อยู่ในโอวาทของพ่อแม่ สามารถเลี้ยงดูตัวเอง และบิดามารดาได้ เป็นความภาคภูมิใจของนางปึกยิ่งนัก และการที่ถูกทั้ง 3 คน ไม่ได้รังเกียจลูกของนิกา กับภรรยาอื่น กลับรักใคร่เอ็นดูเหมือนพี่น้องพ่อแม่เดียวกัน ซึ่งทำให้นางปึกรักลูกมากยิ่งขึ้น

ในครอบครัวดั้งเดิมเริ่มแยกครอบครัวออกมา สามีและนางปึกจะช่วยกันหาเงิน สามีจะส่งเงินมาให้บ้างน้อยบ้าง ให้นางปึกเป็นคนจัดการเรื่องค่าใช้จ่ายในบ้านทุกอย่าง แต่สามีจะมาขอเงินไปเล่นการพนัน กินเหล้า สูบบุหรี่ และเอาไปให้ผู้หญิงอื่นเงินรายได้ที่มีมักจะไม่ค่อยเหลือเก็บ หากไม่มีเงิน นางปึกก็จะไปออกปากขอเงินจากพี่ของนางปึกและส่งคืนทุกครั้ง การตัดสินใจในเรื่องสำคัญ ๆ ก็ จะปรึกษาร่วมกับสามีทั้งนี้ถือโอกาสและเวลาที่สามีไม่เมาห่า หรือเสียการพนั้นมา สามีไม่เคย “ทำงานบ้าน” เรื่องกวาดถูทำความสะอาด ซักผ้า หรือทำกับข้าวเลย เพราะไม่ค่อยจะได้กลับบ้านจะกลับมาเวลานอนแล้วเป็นส่วนมาก ในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ นางปึก บอกว่าเป็นปกติไม่มีปัญหาใด ๆ

ความผิดหวังในชีวิตสมรส

นางปุกคบหากับสามีก่อนตกลงใจแต่งงานด้วยประมาณ 7 ปี และเหตุผลของการแต่งงานคือ รักสามี ถ้าสามารถตั้งต้นชีวิตสมรสใหม่ได้แล้ว นางปุกจะไม่เลือกสามีคนนี้ เพราะหากรู้ว่าสามีชอบเล่นการพนัน และชอบเอาเงินไปให้ผู้หญิงอื่นใช้ จะไม่เลือกเด็ดขาด

แม้ว่า สามีจะรักและช่วยเหลืออุปการะ แต่สิ่งที่ไม่ควรมีในครอบครัวคือ การที่สามีชอบเล่นการพนัน ซึ่งทำให้ครอบครัวไม่เป็นสุข การอุปการะเลี้ยงดูครอบครัว ควรเป็นหน้าที่ของสามี สามีควรเป็นผู้นำ หาเลี้ยงครอบครัว ซึ่งสามีนางปุกมิได้เป็นเช่นนั้น และนางปุกให้ความเห็นว่า ภรรยาทำหน้าที่ทำงานบ้าน ดูแลลูกและสามีในเรื่องเสื้อผ้า อาหารการกิน การกินอยู่หลับนอน ดูแลญาติพี่น้อง ภรรยาจ๋าบ่นจะต้องรู้เรื่องสามีทุกเรื่อง ถ้าคนอื่นทำให้โกรธนางปุกจะตอบโต้หรือแสดงให้รู้ว่าโกรธ ไม่พอใจ แต่ถ้ามึงสามีทำให้โกรธจะเก็บไว้ใจใจ ไม่ให้สามีรู้ และเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับสามี ไม่ปรึกษาใครเลย เพราะกลัวเขาจะสมน้ำหน้าหน้า

กรณีศึกษาที่ 2

ชื่อ นางนิต (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

ปัจจุบันอายุ 66 ปี อาชีพประจำการ 55 ปี สามีถึงแก่กรรมเมื่ออายุ 58 ปี ภูมิลำเนาเดิมอยู่ จังหวัดศรีสะเกษ จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 อาชีพก่อนสมรส ทำนา ทำสวน ฆางพารา และทำงานแม่ไปขายเวลาที่วัดใกล้บ้านมีงานวัด บิคารมารคาอาชีพคิดชวกัน บิคนริชนหนังสือที่วัดของหมู่บ้าน มารดาไม่ได้เรียนหนังสือ พ่ออ่านออกแต่เขียนหนังสือไม่ได้ มีบุตรทั้งหมด 4 คน ชาย 3 คน หญิง 1 คน นางนิต เป็นคนสุจริต ซื่อสัตย์สุจริต มีพอกินพอใช้ ไม่มีหนี้สิน อยู่อย่างประหยัด บิคารมารคาชยันทำมาหากิน ตอนให้ลูก ๆ รู้จักทำมาหากินทุกคน รายได้ของครอบครัวในสมัยนั้น ประมาณ 4,000-5,000 บาท/ปี

นางนิตแต่งงานครั้งแรกเมื่ออายุ 15 ปี ด้วยความเห็นชอบของบิดามารดา สามีเป็นคนที่อยู่หมู่บ้านเดียวกัน ภายหลังแต่งงาน มีบุตรผ่านผลผู้หญิง 1 คู่ อยู่กินกันได้ประมาณ 3 ปี สามีป่วยไม่ทราบสาเหตุและตายลงในเวลาต่อมา นางนิตเป็นหม้ายสามีตาย อาศัยอยู่กับบิดามารดาและพี่ชาย 3 คนเลี้ยงดูจนโตจนถูกอายุได้ 6 ขวบ บุตรผ่านผลคนที่ถูกรอดชนตาย นางนิตพยายามทำงาน

หนังสือบุตรสาวที่เหลื่อมมาโดยตลอด จนกระทั่งบุตรอายุได้ 18 ปี นางนิกได้พบผู้ชายคนหนึ่งมาพูดคุยขอแต่งงาน โดยที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน นางนิกตัดสินใจที่จะอยู่กับชายผู้นั้นด้วย เนื่องจากบิดามารดาเห็นว่านางนิกเป็นหม้ายมานานและอายุก็มากแล้ว ควรมีครอบครัวและความเชื่อของคนสมัยก่อนที่ว่า ผู้หญิงต้องมีสามี พี่ชายนางนิกได้ทักท้วง ไม่อยากให้น้องสาวแต่งงานกับผู้ชายคนนี้ เพราะเคยมีภรรยาแล้วถึง 2 คน แม้ว่าจะเลิกกันแล้วก็ตาม แต่นางนิกก็ได้ตัดสินใจแต่งงานด้วย ขณะนั้นนางนิกอายุ 36 ปี สามีได้ย้ายมาอยู่ที่บ้านของนางนิกที่บิดามารดาแบ่งให้ โดยไม่มีพิธีแต่งงาน นางนิกไม่มีบุตรกับ สามีคนที่ 2 นี้

ภายหลังอยู่ร่วมกันแล้ว สามีไม่ได้ทำงานอะไรที่จะนำมาซึ่งรายได้ของครอบครัวเลย นางนิกจึงยังคงเป็นผู้ทำงานหาเงินเลี้ยงดูครอบครัวมาโดยตลอด สามีจะดื่มสุรามาเมาทุกวัน เมื่อมาแล้วจะมาหาหรือกับนางนิกทุกวัน บ่อยครั้งที่มีการทำร้ายร่างกายโดยการคบคิด นางนิกไม่เคยแจ้งความเลย เพราะถือว่าเป็นเรื่องของตัวเมียกัน และพยายามไม่ให้บิดามารดาและพี่ชายทราบเรื่อง เพราะอายุที่ชายที่เดือนแล้วก็ไม่ให้อยู่ด้วย เมื่อเก็บเงินพอปลูกบ้านของตนเองอยู่ได้ โดยบุตรสาวถูกคิดสามีเก่าช่วยในเรื่องค่าก่อสร้างบ้าน จึงแยกบ้านออกไปปลูกอยู่เองตามลำพัง สามีก็ยังคงขอลเงินไปกินเหล้าอยู่ตลอด จะช่วยเหลือขมูล เลี้ยงไก่ที่นางนิกหามาเลี้ยงไว้ขายให้ ในระหว่างที่นางนิกออกไปขายของ

นางนิกมาทราบภายหลังว่า เคยสามีเคยมีภรรยาแล้ว 2 คน คนแรกมีบุตร 3 คน ผู้ชาย 1 คน ผู้หญิง 2 คน สาเหตุที่เลิกกับภรรยาเก่าเพราะสามีไปก่อคดีลักทรัพย์ (วัว, ควาย) ต้องโทษจำคุกประมาณ 3-4 ปี ได้บอกเลิกกับภรรยาและให้ชายทรัพย์สินที่มีอยู่ทั้งหมด เมื่อพ้นโทษมาแล้ว สามีก็อยู่กับภรรยาคนที่ 2 มีบุตรชาย 1 คนเนื่องจากสามีไม่มีงานทำเป็นหลักแหล่ง ญาติ ๆ ของภรรยาคนที่ 2 ให้พาถูกหนีไปอยู่บ้านนอกปากพนัง ซึ่งสามีก็ไม่ได้ติดตามไป และไม่เคยพบกับบุตรชายที่เกิดจากภรรยาคนที่ 2 นี้ นางนิกไม่เคยพบบิดามารดาของสามีเลย จึงไม่ทราบว่าลักษณะของครอบครัวของสามีเป็นอย่างไร ทราบเพียงว่าอาชีพทำนาทำไร่ สามีไม่ค่อยชอบเรียนหนังสือ ชอบเล่นเกมโมฮน้อซ จนอายุมากขึ้นทำตัวเป็น “เรลือ” แต่ถึงแม้ว่าสามีจะคบคิดทำร้ายนางนิกอย่างไร นางนิกทราบว่าสามีไม่เคยคิดฆ่านางนิกเลย

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำความผิด

ก่อนเกิดเหตุประมาณ 6-8 เดือน บุตรชายของสามีที่เกิดกับภรรยาคนที่ 2 มาพบพ่อ พักค้างคืนอยู่ที่บ้านซึ่งนางนิกเห็นว่าเป็นบุตรชายของสามีจึงให้พักอยู่ด้วย ต่อมาบุตรชายของสามีขโมยรถมา 1 คัน แล้วนำมาฝากที่บ้านนางนิก เพื่อรอส่งต่อ เมื่อนางนิกทราบเรื่องไม่พอใจ ไม่ให้นา

ของดักขโมยมาที่บ้านและรวมทั้งไม่ให้มาพักที่บ้านอีก ซึ่งสามีนางนิตไม่พอใจด้วยคิดว่า บ้านนี้ก็ เป็นของสามีด้วย และจะให้บุตรชายมาพักด้วย ห้ามไม่ให้นางนิตไปแจ้งความ นางนิตไม่ชอบบุตร ชายของสามีคนนี้ เนื่องจากชอบดักขโมยของไปขาย ของที่อยู่ในบ้านก็แอบขโมยไปขายโดยที่ สามีทราบแต่ไม่ว่าอะไร จึงมีปากเสียงกับนางนิตเสมอ พี่ชายของนางนิตเตือนให้ระวังจะมีเรื่อง กัน ค่อมานุเคราะห์สามีออกปากขอที่ดินที่ปลูกบ้านเอาไปจำนองเพื่อเอาเงินไปลงทุนค้าขาย สามีมา ขอกับนางนิตแต่ นางนิตปฏิเสธ เพราะไม่ไว้ใจบุตรของสามีและที่ดินที่ใช้ปลูกบ้านนี้เป็นของนางนิต จะเก็บไว้ให้บุตรสาว เมื่อนางนิตยืนยันไม่ให้ สามีไม่พอใจหาเรื่องทะเลาะตบตีอีก นางนิตจึงพยายาม หลบหนีขโมยมาโดยตลอด

วันเกิดเหตุ 9 มีนาคม 2532 เวลาประมาณ 21.00 น. สามีเมากลับมามีบ้านมาเร่งให้นางนิต รีบตัดสินใจเรื่องที่ดิน นางนิตไม่พอใจตอบยืนยันกลับไปที่ร้านเดิม พร้อมกับออกปากไล่ไม่ให้บุตรชาย สามีมาพักค้างคืนที่บ้านอีก สามีพูดด้วยความโมโหว่า “อยากอะไรก็กินเสีย พงษ์นี้จะไม่ได้กินอีก” แล้วเดินเข้าห้องนอนไป นางนิตคิดว่า ครั้งนี้สามีพูดจริง เพราะไม่เคยพูดเช่นนี้มาก่อนเลย นางนิต ตัดสินใจทันทีในขณะนั้นแหละว่า ต้องฆ่าสามีก่อน หากรอถึงวันพงษ์นี้ นางนิตจะต้องเป็นฝ่ายที่ถูกฆ่า นางนิตเดินไปเดินมา ระหว่างห้องที่สามีนอนอยู่กับข้าง ๆ ห้องที่บุตรสาวนอนอยู่ คิดว่าจะตัดสินใจ อย่างไร เมื่อคิดย้อนไปถึง เหตุที่ทำให้ต้องมาตกอยู่ในสภาพนี้ ก็พบว่าเพราะบุตรชายของสามีที่ เข้ามาทำความเดือดร้อน ทำให้สามีมาบีบบังคับให้นางนิต ยกที่ดินของนางนิตให้โดยสามีไม่คำนึง ถึงจิตใจของนางนิตเลยว่าเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัวมาตลอด สามีเมาห่า ไม่ทำงานก็ไม่เคยบ่นว่า สามีเอาลูก 3 คนที่เกิดจากภรรยาคนแรกมาให้ช่วยเลี้ยงนางนิตก็ช่วยเลี้ยงให้ ส่งเสียจนเรียนจบ นางนิตคิดว่าถ้าถูกชายของสามีเป็นคนคิดฆ่าหากิน ไม่ไปลักทรัพย์ ดักขโมยเขา นางนิตก็จะช่วย เหลือบ้าง แต่นอกจากจะดักขโมยของในบ้านแล้วยังขูดขูดสามีนางนิตอีกด้วยหากไม่ลงมือฆ่าในวันนี้ วันข้างหน้าอาจจะต้องมาตัดสินใจแบบนี้อีก หรืออาจไม่มีโอกาสอีกเลย เพราะสามีเปลี่ยนแปลงไป จากเดิมแล้ว ในที่สุดนางนิตเดินไปหยิบปืน .38 ที่ซื้อไว้ เพื่อใช้ป้องกันตัว โดยสามีเป็นคนสอนวิธี ใช้ปืนให้ เดินมาที่เตียงที่สามีนอนอยู่กราบสามี 3 ครั้ง ขอโทษ กันว่านางนิตทนไม่ไหวแล้ว พร้อม กันตั้งปืนไปที่ศีรษะยิงไป 1 นัด นางนิตกลัวว่าจะไม่ตาย จึงยิงไปอีก 2 นัด แล้วถือปืนเดินกลับไป ที่เตียงนอนของนางนิตเอง เมื่อบุตรสาวมาพบเห็นเหตุการณ์ นางนิตยืนยันว่าเป็นผู้ยิงสามีด้วยตัวเอง

นางนิตเล่าว่า ไม่เคยมีความคิดที่จะฆ่าสามีมาก่อน ตลอดที่อยู่ด้วยกันมา แม้ว่าจะถูกทำ ร้ายร่างกาย จนถึงขั้นเลือดคอกข้างออกก็ยอมรับสภาพที่ตนเองเป็นคนตัดสินใจเลือกที่จะอยู่กับสามีคนนี้ และนางนิตก็ทราบว่า สามีเคยมีความประพฤติชั่วโหดมาก่อน นางนิตไม่สนใจข่าวการฆาตกรรม คำพูดที่สามีพูดไว้ก่อนที่จะเข้ามาอนที่ว่า “อยากกินอะไรก็กินเสีย” นางนิตถือว่าเป็นคำพูดที่รุนแรงที่สุดใน ความรู้สึกรู้ตาของนางนิตเอง สภาพร่างกายและจิตใจของนางนิตก่อนตัดสินใจฆ่า คือ สับสนวุ่นวาย

ความคิดแบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย และในที่สุดตัดสินใจในทันทีนั้นเลยว่า ต้องนำไปสามิตายดีกว่า เพราะถ้า นางนิตตายสามิไม่สามารถรักษาทรัพย์สินไว้ได้ บุตรสาวของนางนิตจะเดือดร้อน เพราะบิดนถึงก็ไม่ได้เอาใจใส่ ดูแลรักใคร่ และยังมีบุตรชายของสามิที่จะมาคอยอ้างผจญทรัพย์สินสมบัติ นางนิตคิดว่าหาก ต้องคิดคุก ก็ไม่มีห่วงอะไร บุตรสาวมีครอบครัวที่สงบสุขดีแล้ว ไม่มีภาระติดค้างใด ๆ อีก จึงตัดสินใจ นำสามิ

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่ให้น่าเน็ด

ลักษณะของครอบครัว เป็นครอบครัวขยายนอกจากบิดามารดาจะให้เลี้ยงดูแล้ว ตา ยายก็ยังช่วยเหลือดูหลาน ๆ ด้วย การเลี้ยงดูในวัยเด็ก ให้การศึกษาอบรมเลี้ยงดู อย่างใกล้ชิด ค่อนข้าง ตามใจ เนื่องจากเป็นถูกผู้หญิงคนเดียว และเป็นคนสุดท้อง ในการเลี้ยงดู ความแบบของวัฒนธรรมไทย สมัยก่อน กล่าวคือเมื่อถึงวัยอันสมควรก็จะจัดหาคู่ให้แต่งงาน ลักษณะกึ่งคลุมถุงชน บิดามีภรรยาที่ขง คนเดียวคือมารดาของนางนิตในครอบครัวมีความขัดแย้งเกิดขึ้น เช่นที่ครอบครัวทั่ว ๆ ไป บิดามารดา ใช้วิธีแก้ปัญหาโดยการที่ปรึกษาหารือกัน ไม่เคยเห็นบิดามารดาทำร้ายกัน

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวของตนเอง

นางนิตตัดสินใจแต่งงานกับสามิ ทั้ง ๆ ที่ทราบดีว่าสามิเคยประกอบอาชีพไม่สุจริตมา ก่อน สามิจะลักขโมยข้าวควาย เลขก่อสร้างอิฐอิฐอิฐ ปล้นทรัพย์ ในท้องที่อื่นมาก่อน แต่เมื่อสามิตัดสินใจแต่งงานกับนางนิต สามิให้คำมั่นสัญญาว่า จะเลิกไม่ประกอบอาชีพเดิมอีก และสามิก็ได้ ทำตามทำให้สัญญาไว้ คือ ไม่ถ่มมือกระทำความผิดเอง แต่หากมีพวกพ้องที่คุ้นเคย รู้จักมาขอคำแนะนำ ในการชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ สามิก็จะให้คำแนะนำไป สามิตบคิดทำร้ายร่างกาย นางนิตเสมอ ๆ เวลาที่ มาตุรากลั้บมาบ้านแล้ว ซึ่งบุตรของนางนิตเองก็เกิดความเคซชินที่เห็นสามิของมารดา คบตีมารดา เพราะเห็นอยู่เสมอ ๆ และมารดาก็ไม่ได้ บาดเจ็บจากการถูกทำร้ายนี้เท่าใดนัก อาจจะมีบาดแผลบ้าง บางครั้งสามิไม่เคยทำร้ายร่างกายบุตรสาวของนางนิตเลย

การถูกทำร้ายร่างกาย จิตใจ และการถูกข่มเหงทางเพศ

การถูกทำร้ายร่างกาย การทุบตีครั้งแรกเกิดขึ้นหลังจากแต่งงานได้ประมาณ 2 เดือน สามิมาตุรมาแล้วจะมาทุบตีนางนิตซึ่งนางนิตรู้สึกเสียใจ ที่เลือกสามิผิดคน มีการพูดคุยกับสามิว่า ถ้า สามิมาขอเงินไปซื้อแห้วก็ให้ ให้เสีย ถ้าไม่ให้ จะหงุดหงิดอารมณ์เสีย และจะมีเรื่อง ในส่วนของ การทำร้ายจิตใจ นางนิตบอกว่าทำพูดพูดร้ายของสามิ ที่บอกว่า อยากกินอะไรก็กินเสีย เป็นคำพูดที่

ทำร้ายจิตใจนางนิคมมาก ในส่วนการทำร้ายทางเพศ นางนิคมบอกว่า ไม่ค่อยได้ร่วมหลับนอนกับสามี เนื่องจากอายุมากขึ้น แต่ความสัมพันธ์ทางเพศเป็นปกติ และไม่เคยเปรียบเทียบกับสามีเพศสัมพันธ์ของสามีคนนี้กับสามีคนก่อน

คำนิยาม ความเชื่อ เกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทที่เป็นใหญ่ของสามี

ในครอบครัวคนที่รู้จักนางนิคมเล่าว่า ครอบครัวของครู กำนัน ผู้ใหญ่บ้านที่อยู่เป็นครอบครัวที่น่าชื่นชมยกย่อง เขาเป็นแบบอย่าง เพราะสามีเขามีความรับผิดชอบทำมาหาเลี้ยงครอบครัว ภรรยาเป็นแม่บ้าน เลี้ยงลูก ดูแลครอบครัว ไม่ทะเลาะเบาะแว้งกันในครอบครัว หลังการแต่งงาน นางนิคมยังคงมีการติดต่อกับญาติ ๆ คือพี่ชายทั้ง 3 คนอยู่ซึ่ง นางนิคมทราบว่า พี่ชายไม่ค่อยชอบสามีเท่าใด จึงไม่ค่อยให้พี่ชายรู้เรื่องที่ถูกสามีทุบตี นอกจากมีบาดแผลให้เห็น และสามีเอง หลังจากแยกบ้านออกมาแล้ว ก็ไม่ไปที่บ้านของพี่ชายนางนิคมเลยหากไม่จำเป็น ในครอบครัวนางนิคมทำนั้นที่มีรายได้จากการขาย ทำสวนยาง จะควบคุมการใช้จ่ายเงินในบ้าน ไม่เคยเป็นหนี้ ไม่ต้องกู้เงิน เก็บเงินจากการขายขนม เลี้ยงหมูขาย สามีไม่ค่อยอยู่บ้าน ไม่เคยทำงานบ้านมีเพียงบุตรสาวที่ช่วยทำงานบ้าน ระหว่างที่อยู่ด้วยกันสามีไม่เคยมีภรรยาใหม่อีกเลย และ ไม่มีความสัมพันธ์กับภรรยาเดิมทั้งสองคน

ความผิดหวังในชีวิตสมรส

นางนิคมแต่งงานครั้งแรกเมื่ออายุ 15 ปี แต่งงานทั้งหมด 2 ครั้ง และแต่งงานนี้เป็นครั้งที่ 2 ก่อนเกิดเหตุอยู่กับสามี มาเป็นระยะเวลา 26 ปี ก่อนแต่งงานใช้เวลาคบหากับสามีประมาณ 2 เดือน จึงตัดสินใจแต่งงาน ด้วยเหตุผลที่บิดามารดาเห็นว่าอายุมากแล้ว อยากให้มีครอบครัวจะได้หมดห่วง หากตั้งต้นชีวิตแต่งงานใหม่ได้จะไม่เลือกสามีคนนี้ นางนิคมเริ่มต้นชีวิตแต่งงานโดยสามีสัญญาว่า จะเลิกประกอบอาชีพไม่สุจริต บิดามารดาให้ความเห็นในเรื่อง การแต่งงานครั้งที่ 2 โดยให้ นางนิคมตัดสินใจเอง แม้ว่าพี่ชายจะไม่เห็นด้วย ซึ่งนางนิคมไม่เคยพบกับครอบครัวของสามีมาก่อนเลย นางนิคมมีภาระต้องอุปการะบุตรของสามีที่เกิดจากภรรยาคนแรกอีก 3 คน สามีไม่ค่อยเอาใจใส่ดูแลบุตรทั้งของตัวเอง และของนางนิคม การที่สามีมีภรรยาอื่น นอกจากนางนิคม นางนิคมคิดว่าเป็นนิสัยของผู้ชายที่เข้าสู่

การอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวควรเป็นหน้าที่ของผู้ชาย สามีควรเป็นผู้นำครอบครัวเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว ภรรยาเป็นผู้ช่วยเหลือครอบครัวทำงานบ้านดูแลลูก และสามี นางนิคมคิดว่าการที่สามีมีภรรยาอื่น นอกจากนางนิคม นางนิคมคิดว่าเป็นนิสัยของผู้ชายที่เข้าสู่

หรือถูกทำให้โกรธ นางนิกจะอธิบายชี้แจงกับคนที่มมีปัญหาให้เข้าใจกัน แต่ถ้าสามีทำให้ไม่พอใจ จะนิ่งเฉยกับไว้ใจใจไม่ให้รู้ ช่วงก่อนเกิดเหตุการณ์นางนิกรู้สึกว่ามีเปลี่ยนแปลงไปไม่เหมือนเดิม ไม่เข้าใจนางนิก นางนิกมีปัญหากับบุตรชายของสามีผู้เป็นต้นเหตุ ทำให้สามีเปลี่ยนแปลงไป จนเกิดเหตุการณ์ขึ้น หากมีปัญหาทั้งสามีนางนิกกับไว้ไม่เคอปรึกษาใคร บอกว่าอาเขา เคอกลับไปอยู่บ้านของมารดา เมื่อถูกทำร้ายร่างกายครั้งแรก ๆ สามีไปตามกลับมา นางนิกไม่มีเพื่อนชายที่มีความสัมพันธ์เป็นพิเศษนอกจากสามีเพียงคนเดียว

กรณีศึกษาที่ 3

ชื่อ นางภา (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

ปัจจุบันนางภาอายุ 36 ปี อาชุนะกระทำความคิด 27 ปี สามีอังกักรรมเมื่ออายุ 33 ปี ภูมิลำเนาเดิมอยู่จังหวัดอุบลราชธานี เรียนหนังสือจบชั้น ป.4 บิดามารดา อาชีพทำนา ทำไร่ มีนาของคณเอง ประมาณ 25 ไร่ จบการศึกษาชั้น ป.4 มีบุตรทั้งหมด 8 คน ชาย 4 คน หญิง 4 คน นางภานเป็นคนที่ 4 สภาพของครอบครัวในขณะนั้น จัดอยู่ในชั้นพอกินพอใช้ บิดามารดาเลี้ยงบุตรเองทุกคนทั้งหมด ไม่คู่ ไม่ดี ไม่ทะเลาะวิวาทคำทอกัน การคบเพื่อนต่างเพศของนางภา รวมทั้งที่สามีและน้องสาว บิดาจะให้พี่ชาย น้องชาย ช่วยดูแลหากมีเพื่อนผู้ชายมาคุยด้วยที่บ้าน บิดามีภรรยาเพียงคนเดียวไม่ค่อยมีปัญหาขัดแย้งกันเท่าใดนัก มักจะพูดคุยกันปรึกษากันในครอบครัว ถูก ๆ จะไม่เห็นพ่อแม่ ทะเลาะคบตีทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน

หลังจากเรียนจบ ป.4 นางภาและพี่สาว มารับจ้างทำงานอยู่โรงงานทอผ้า ในกรุงเทพมหานครได้ระยะหนึ่ง บิดามารดาให้กลับบ้านเพื่อแต่งงานกับผู้ชายที่บิดามารดาหาไว้ให้ นางภาขอทำงานกับเงินก่อน เมื่ออายุได้ 19 ปี บิดามารดาให้แต่งงานอีกนางภาขัดความประสงค์ของบิดามารดาไม่ได้ จึงกลับมาแต่งงานด้วย โดยการจัดพิธีแต่งงานแบบพื้นบ้าน สามีแก่กว่านางภา 5 ปี แต่งงานแล้วสามีมาอยู่ที่บ้านของนางภา มีบุตรชาย 1 คน ต่อมาสามีมาทำงานรับจ้างในกรุงเทพมหานครโดยนางภาไม่ได้ตามมาอยู่ด้วย ประมาณ 3 ปี นางภาติดกับสามี เนื่องจากสามีไม่ได้กลับมาบ้านอีก

นางภามาทำงานรับจ้างในโรงงานทอผ้าที่กรุงเทพมหานคร อีกครั้งมีรายได้ประมาณ 1,500 บาทต่อเดือน (ไม่รวมเงินค่าดวงเวลา) ขณะนั่งรับประทานอาหารกลางวันเพื่อรอจะขึ้นรถ

กลับบ้าน พบผู้ชายหน้าตาดี แต่งตัวดี เข้ามาทักทายพูดคุยด้วย ตามเบอร์โทรศัพท์ที่ติดคอซึ่งนางภาให้ไป โดยไม่คิดว่าจะมีการติดต่อกันอีก ปรากฏว่าชายผู้นั้นได้โทรศัพท์มาคุยด้วยและเริ่มคบหากัน โดยที่ชายผู้นั้นบอกนางภาว่า เป็นโสดคบหากันได้ประมาณ 1 ปี จึงตกลงใจที่จะไปอยู่กินกัน ฉะนั้นก็มีภรรยาโดยนางภาพาไปให้พี่สาวรู้จัก ซึ่งพี่สาวให้นางภาตัดสินใจเอง นางภาตัดสินใจแต่งงาน โดยการบอกกล่าวให้บิดามารดารับรู้ ไม่มีพิธีแต่งงาน และไม่ได้จดทะเบียนสมรส สามีนางภามาเช่าห้องเช่าห้องเล็ก ๆ อยู่หลังครัวในบ้านของเจ้าของบ้านเช่า สามีเป็นคนคิดเอาใจใส่นางภาดีมาก ไปรับส่งที่ทำงานเป็นประจำมาเสมอด้วยรถมอเตอร์ไซด์ ช่วยทำงานบ้าน ซักผ้า กวาดบ้าน ดูแลบ้านเวลานางภาไม่สบายก็เอาใจใส่ดูแลดี ยกย่องให้เกียรติว่าเป็นภรรยา เมื่อมีเงินเก็บและข้าวของเครื่องใช้ในบ้านมากขึ้น สามีและนางภาก็ขยับขยายมาเช่าห้อง ซึ่งเป็นห้องแถวแบ่งเช่า นางภาไม่รู้แต่เพียงว่าสามีเป็นคนจังหวัดเลย มีพี่น้อง 4 คน บิดามารดามีอาชีพทำไร่นา ฐานะดีกว่านางภาค้นนางภาไม่เคยไปบ้านของสามีเลย เคยพบบิดามารดาของสามีที่ในกรุงเทพมหานคร สามีเรียนจบปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทำงานรับจ้างอยู่บริษัทเอกชน มีชื่อเกี่ยวกับการเกษตรแห่งหนึ่ง มีรายได้ต่อเดือนสูงพอเลี้ยงดูนางภาได้ แต่นางภาไม่ชอบอยู่กับบ้านเฉย ๆ จึงยังคงไปทำงานที่โรงงานผลิตเสื้อผ้าอยู่อย่างเดิม

หลังจากอยู่ด้วยกันประมาณ 6 เดือน สามีพาคิดผู้ชายอายุประมาณ 10 ขวบมาที่บ้าน และบอกกับนางภาว่า เป็นลูกของเพื่อนมาฝากเลี้ยง โดยสามีพาคิดมาอาบน้ำด้วยพาไปเที่ยว นางภามีความสงสัยในฐานะของเด็กผู้ชายซึ่งมีใบหน้าคล้ายสามีมาก จึงถามสามีในครั้งแรกสามีไม่ยอมรับทำให้นางภาไม่พอใจมาก เพราะต้องการทราบความจริงเท่านั้น สามีจึงยอมรับว่าคิดผู้ชายที่พามาเป็นบุตรชายเกิดกับภรรยาคนเก่า ซึ่งเลิกกันไปแล้ว และมารดาของเด็กแต่งงานใหม่ไปแล้ว ตอนแรกสามีไม่สามารถเอาลูกมาเลี้ยงเองได้ เพราะไม่มีที่อยู่อาศัยที่แน่นอน จึงได้แค่พาลูกมาเที่ยวในวันหยุดบ้างเท่านั้น นางภาขอร้องสามีให้พูดแต่ความจริง ในโอกาสต่อ ๆ ไป สามีได้ให้สัญญาว่าจะไม่มีการปิดบังเรื่องใด ๆ อีก

นางภานเห็นรถมอเตอร์ไซด์ของสามี ซึ่งสามีเป็นผู้ขับขีและมีผู้หญิงซ้อนท้ายมาด้วย ในวันหนึ่ง ขณะที่นางภาอยู่ระหว่างทางกลับบ้าน ซึ่งสามีโทรศัพท์มาบอกให้นางภากลับบ้านเอง ก่อนเนื่องจากสามีคิดหุระไม่สามารถไปรับนางภากลับด้วยกันได้ ซึ่งนางภากับความสงสัยไว้ ยังไม่ถามสามีในทันที ที่สามีกลับถึงบ้าน ต่อมาไม่นานนางภานเห็นสามีขับขีมอเตอร์ไซด์โดยมีผู้หญิงคนเดิมซ้อนท้ายผ่านมา ในระยะใกล้มากพอที่นางภาจะสามารถยืนยันได้ว่าจำคนไม่ผิดแน่นอน เป็นเวลาภายหลังจากที่สามีส่งนางภาไปทำงานแล้ว แต่โรงงานประกาศหยุดงาน 1 วัน นางภาคิดถึงพี่สาวจึงตั้งใจหาซื้อของไปฝากพี่สาว และพบเห็นสามีขับขีมอเตอร์ไซด์ โดยมีผู้หญิงคนเดิมที่เคยเห็น เมื่อครั้งก่อนซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์อีกเป็นครั้งที่ 2 ซึ่งทำให้นางภานึกความรู้สึกไม่สบายใจ

และแน่ใจว่าสามีจะต้องมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนนี้ เกินกว่าความเป็นเพื่อนแน่นอน จึงเกิดความรู้สึก หึงหวง ในตัวสามี และต้องการทราบความจริงของเรื่องนี้ ซึ่งเหตุการณ์ในครั้งนั้นเป็นเหตุให้เกิดกรณีนางภามาสามี

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

ในวันเกิดเหตุเป็นเช้าวันเสาร์หลังจาก นางภานและสามีตื่นนอน นางภามีเรื่องข้องใจในตัวสามี กรณีที่เห็นมีผู้หญิงซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ที่สามีขับขี่เองถึง 2 ครั้ง ในระยะเวลาใกล้ ๆ กัน ซึ่งถามสามีว่ามีผู้หญิงอื่นนอกจากนางภหรือไม่ หากมีก็ขอให้บอกด้วย สามีปฏิเสธ นางภานเกิดความไม่พอใจที่สามีไม่ยอมรับ จึงไปหยิบปืนสั้นซึ่งอยู่ในตู้เสื้อผ้า (เป็นปืนของเพื่อนสามี เอามาฝากไว้จะส่งค่อให้เพื่อนอีกคนหนึ่ง สามีเก็บไว้ในตู้เสื้อผ้า) ออกมาหันปากกระบอกปืนไปทางสามี ซึ่งตกใจถูกขี้นมานั่งอยู่บนเตียงนอน พร้อมพูดกับนางภานว่า “อย่าเล่น” นางภานถามอีกว่า “จะรับไหม ทำไมถามแล้วถึงไม่รับ เห็นกับตาตัวเองนี่ ว่าซ้อนมอเตอร์ไซด์ไปไหนมาไหนกัน สองครั้งแล้ว จะเอาอย่างไรจะเอาเขาที่จะไป” สามีได้ตอบกลับมาว่า “ตามใจ อหากไปไหนก็ไป ค่อไปมันก็ไม่แน่น...” ซึ่งพอตื่นเตียงสามีเป็นจังหวะเดียวกับที่นางภานหนีฮวโกป็นพอดี นางภานเห็นสามีถ่มลงบนเตียงรู้สึกตกใจมาก ร้องเรียกให้คนมาช่วย นางภานไม่รู้ว่สามีตายแล้ว คิดว่าบาดเจ็บจึงบอกให้เพื่อนบ้านโทรเรียกรถพยาบาลให้แต่ราชคนนั้น เข้าไปดูสามีและไม่ได้ไปโทรศัทพ์นางภาน จึงไปโทรศัทพ์ตามรถพยาบาล ได้เดินสวนกับตำรวจด้วยความตกใจบวกกับความกลัวนางภานจึงไปหาพี่สาว พี่สาวให้นางภานกลับบ้านที่จังหวัดอุบลราชธานีก่อน จะแจ้งข่าวให้ทราบภายหลัง ญาติพี่น้องเห็นว่านางภานยังอยู่ในอาการ ช็อคกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเสียใจมาก เมื่อรู้ว่าสามีตายแล้วจริง ๆ เมื่อพี่สาวโทรมาบอกว่า กระสุน 2 นัด ดัดนิ้วปอดสามีจึงตาย ญาติพี่น้องส่งนางภานไปอยู่กับญาติที่จังหวัดศรีสะเกษ โดยไม่ได้ทำงานอะไรเลย อยู่บ้านเฉย ๆ ช่วยทำงานบ้านได้ประมาณ 11 เดือน นางภานอยากไปทำงาน ไม่อยากอยู่เฉย ๆ เพราะจะคิดฟุ้งซ่านมาก จนกระทั่งต้องคิมเหล็กเพื่อให้เมานแล้วจะได้หลับไม่คิดมาก นางภานตัดสินใจมาทำงานในกรุงเทพมหานคร อีกครั้ง ประมาณ 3 ปี ต่อมา นางภานถูกตำรวจจับกุมตัวมาดำเนินคดี นางภารู้สึกโล่งใจมาก เพราะนับจากวันที่ทำป็นต้นถูกสามีตายนางภานไม่มีความสุขในชีวิตตลอดเวลาที่ผ่านมา เพราะความรู้สึกภายในบอกกันตนเองเสมอว่า “เขา (ตำรวจ) ไม่เห็นเรา แต่เราเห็นเราตลอดเวลา” แม้จะมีผู้ชายมาชอบพอนางภานภายหลังสามีตายแล้ว อีกแต่นางภานปฏิเสธไปหมด เนื่องจากยังคิดถึงสามีอยู่ และรู้สึกสบายใจขึ้นมากที่มารับโทษ ที่ได้กระทำผิดลงไป

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่ให้แก่บิด

บิดมารดาเลี้ยงบุตรทั้ง 8 คนด้วยตนเอง ให้ความรัก ความเอาใจใส่ ถึงขีดสุดดีเสมอมา ไม่ค่อยตามใจลูกมากนัก ไม่ทำโทษลูกด้วยการตี ใช้การอบรมสั่งสอน ซึ่งถูกจะเคารพเชื่อฟังดี และบิดมารดา ไม่ทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน หากมีปัญหาจะปรึกษาหารือกันด้วยดี

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวของตนเอง

ตลอดระยะเวลาที่รู้จักคบหากับสามี จนกระทั่งแต่งงานอยู่กินกับสามี จนถึงวันเกิดเหตุ นั้น นางภาไม่เคยทะเลาะหรือมีปากเสียงกับสามีเลย เนื่องจาก สามีนั้นจัดได้ว่าเป็นคนดี ทำงานหาเลี้ยงครอบครัวด้วยดีมาตลอด เข้ากับญาติ ๆ ของนางภาได้ดี ไม่เคยทำร้ายร่างกายนางภา แม้แต่ครั้งเดียว มีการพูดกระทบกระทั่งในบางโอกาส ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา

การถูกทำร้ายร่างกาย จิตใจ และการถูกข่มเหงทางเพศ

ตลอดเวลาที่อยู่ร่วมกันมา สามีไม่เคยทุบตีทำร้ายร่างกายเลยสักครั้ง เป็นคนดีมาก ยกย่องให้เกียรติภรรยาตลอดมา รักใคร่เอาอกเอาใจดี นางภานองมีความพึงพอใจทุกครั้งที่ร่วมหลับนอนกับสามีไม่เคยรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้ต้องร่วมหลับนอน และนอกจากสามีคนก่อนและคนนี้แล้ว ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอื่นอีก

การกระทำหรือพฤติกรรมของสามีที่นางภาถือว่าบีบคั้นจิตใจเป็นสิ่งที่ทำร้ายจิตใจก็คือการที่สามีปิดบังเรื่องลูกของสามี นางภาไม่พอใจพฤติกรรมของสามี ไม่มีเหตุผลที่จะต้องปิดบังบอกกันได้ นางภาชอบที่จะรับรู้ รับทราบทุก ๆ เรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับสามีจึงได้ขอสัญญาจากสามีว่าจะไม่ประพฤติเช่นนี้อีก ในวันเกิดเหตุนางภาถามถึงผู้หญิงที่ซ่อนตัวขอเคอร์วีซซึ่งนางภาเชื่อว่าทั้งสองต้องมีความสัมพันธ์กันเกินกว่าความเป็นเพื่อน เมื่อสามีไม่ยอมรับจึงเกิดความโมโห เกิดความโกรธ ไม่พอใจเสมือนว่าถูกสามีหลอก นางภารู้สึกทอนไม่ได้ จึงหยิบปืนมามีเจตนาเพื่อต้องการปู้ให้สามียอมรับเท่านั้น มิได้มีเจตนาที่จะฆ่าแต่อย่างใด

คำนิยาม ความเชื่อ เกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทที่เป็นใหญ่ของสามี

ครอบครัวที่น่าชื่นชมยกย่อง และเอาเป็นแบบอย่าง คือ ครอบครัวของนางภานอง เพราะสามีเป็นคนดี มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว เห็น ได้จากการที่สามีเคยมีภรรยาและบุตรแล้ว

และแม้ว่าจะเลิกกับภรรยาแล้ว สามียังคงไปรับบุตรชายมาเลี้ยงดู ในช่วงวันหยุดด้วย สามี
 ประพฤติตนเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี ทำงานหนักเลี้ยงครอบครัว ไม่เป็นหนี้สิน การตัดสินใจใน
 เรื่องที่เกี่ยวกับครอบครัว สามีจะปรึกษาหารือ รวมทั้งยกข้อดีให้เกียรตินางภรรยา การที่นางภรรยา
 ใจว่าสามีมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงอื่น นั้นคิดว่าเป็นความผิดของสามีไปชั่วขณะ ไม่คิดว่าเป็น
 เพราะ ความเจ้าชู้และอาจจะได้แรงหนุนจากเพื่อน หลังสมรสสามีปฏิบัติตนนางภรรยาเหมือนช่วงก่อน
 สมรส

ความผิดหวังในชีวิตสมรส

นางภรรยาว่าการสมรสครั้งแรกที่มารดาพาให้ อิงจะมีบุตรด้วยกันแต่เนื่องจากนางภ
 ไม่ได้รักใคร่ชอบพอก่อน แคล้งงานเพราะขัดมารดาไม่ได้ เมื่อเลิกกันไปก็มีได้มีความรู้สึกผิด
 หวังหรือเสียใจแต่อย่างใด และกับสามีคนนี้ หากย้อนกลับไปได้นางภรรยาจะยังคงเลือกสามีคนที่นาง
 ภาษาเป็นสามีอีก เนื่องจากนางภรรยามีความสุขในชีวิตสมรส และจะไม่นำสามีเพราะไม่เคยคิดจะนำ
 อยู่แล้ว

ข้อสังเกตของผู้ศึกษา

แม้ว่าระยะเวลาที่เกิดเหตุจริง ๆ กับระยะเวลาที่นางภรรยาถูกจับกุมและต้องมารับโทษจะ
 เป็นเวลาที่ห่างกันถึง 3 ปี แต่เมื่อพูดถึงเหตุการณ์นั้นแล้ว นางภรรยาอาการซึม มีคนแดง ๆ คล้ายจะ
 ร้องไห้และไม่ค่อยเล่ารายละเอียดวันเกิดเหตุเท่าใดนัก ผู้ศึกษาพยายามถามถึงความรู้สึกในขณะที่
 เกิดเหตุ นั้น นางภรรยาบอกว่าไม่รู้สึกรู้ว่าทำอะไรลงไป รู้ตัวอีกทีก็เมื่อสิ้นเสียงปืนและเห็นสามีลง
 ไปนอนอยู่บนเตียงแล้ว นางภรรยาใจมากทำอะไร ไม่ถูกเลยเมื่อมีคนมาที่ห้อง ได้แค่ร้องเรียกให้ช่วย
 นำสามีไปส่งโรงพยาบาล และการที่ไม่มอบตัวกับตำรวจในทันทีที่ทราบว่ามีคนตายแล้วนั้น เพราะ
 ญาติช่วยกันห้ามไว้บอกว่า ไม่ได้ตั้งใจเป็นอุบัติเหตุคงไม่เป็นไร ประคบกับนางภรรยาไม่รู้ว่าเป็น
 ดិតถูก เป็นอย่างไร จึงเกิดความกลัว ถ้ารู้ว่าดិតถูกเป็นอย่างไรทุกวันนี้นางภรรยาชอบตัวเองนานแล้ว เพราะตลอด
 เวลาไม่มีความสบายใจเลยเพิ่งรู้สึกโล่งใจหลังจากได้เข้ามาขอใช้ความผิดในทัณฑสถานนี้แล้ว

กรณีศึกษาที่ 4

ชื่อ นางพร (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

นางพร อายุปัจจุบัน 45 ปี อาดูขณะกระทำความผิด 41 ปี ตามีถึงแก่กรรมขณะอายุ 47 ปี ภูมิด้านนาเดิมเป็นคนจังหวัดตาก เรียนจบชั้นประถมศึกษา 4 บิดามารดาอาชีพทำนา บิดามารดาถึงแก่กรรมเมื่อนางพรอายุได้ 27 ปี มีพี่น้องทั้งหมด 7 คนเป็นชาย 3 คน หญิง 4 คน นางพรเป็นคนี่ 4 สถานภาพของบิดามารดาอยู่พอกันไม่ห่มเพ็ช บิดามารดาเลี้ยงบุตรทั้ง 7 คนด้วยตนเอง บิดามีภรรยาของคนเดียวไม่มีผู้หญิงอื่นอีก มักไม่ชอบให้บุตรสาวคบเพื่อนผู้ชาย หากมีเพื่อนผู้ชายมาหาจะต้องมาคุยกันที่บ้าน ไม่ให้ไปพบที่อื่นและให้ พี่ชายคอยดูแลทบทวนเวลาที่บิดาไม่อยู่

นางพรแต่งงานครั้งแรก เมื่ออายุ 14 ปี ด้วยความเห็นชอบของบิดามารดา ตามีเป็นคนบ้านเดียวกัน ตามีอายุ 19 ปี หลังจากแต่งงานและจดทะเบียนสมรสแล้วได้ ไปอยู่บ้านตามีมีบุตร 4 คน ชาย 2 คน หญิง 2 คน ปัจจุบันบุตรทั้ง 4 คน อายุ 29, 27, 23, และ 19 ปี ตามลำดับ นางพรและตามีเช่านาทำไร่ทำนา ทำไร่จั่วเหลืองช่วงระหว่างรอเก็บเกี่ยวจั่วเหลือง ตามีจะไปรับจ้างก่อสร้างแถวหมู่บ้านใกล้เคียงๆ เพื่อมาไว้เป็นค่าใช้จ่ายในบ้าน ตามีเป็นคนดี หนักใจครอบครัว เข้ากับญาติๆ ได้ดี ตามีป่วยไม่ทราบสาเหตุและถึงแก่กรรมหลังจากอยู่กันมาได้ประมาณ 14 ปี

หลังตามีตายนางพรยังคงอาศัยอยู่ที่บ้านของบิดามารดาตามี และบุตรมาจนกระทั่งมีผู้ชายอยู่หมู่บ้านเดียวกันซึ่งเคยรู้จักกัน มาขอพบนางพรและจะแต่งงานอยู่กินกัน โดยฝ่ายชายจะมาอยู่ที่บ้านที่นางพรอยู่ มาอยู่ได้ 2 เดือน มารดาตามีก็ไม่ยอมให้ธำนางพรจึงออกจากบ้าน ไปอยู่กับพี่สาวทำงานรับจ้างในโรงงานเย็บกระเป๋ที่กรุงเทพมหานคร ได้ประมาณ 3-4 เดือน พี่สาวชวนไปทำงานที่จังหวัดสตูล เนื่องจากตามีของพี่สาวมีเรือลากอวน นางพรไปช่วยพี่สาวและพี่เขยทำงานได้ประมาณปี 2528 นางพรตัดสินใจแต่งงานอีกครั้งกับชายไทยเป็นคนพื้นถิ่นทางใต้ ดัดจริตใจเลือกชายคนนี้เป็นสามีคนที่ 3 เพราะซุกจิก หน้าตาดี หลังจากรู้จักได้ประมาณหนึ่งปีก็ว่า ตามีไม่เคยพาไปรู้จักกับครอบครัวของตามี นางพรทราบแต่เพียงว่าตามีเคยมีภรรยามาก่อน มีบุตร 2 คน อยู่กับภรรยาเก่า ตามีบอกว่าทะเลาะกันและเลิกกัน ไม่ได้อยู่ด้วยกันแล้ว

หลังจากนางพรแต่งงานประกอบอาชีพรับจ้างคักไม้เผาอ่านจากไม่มีเงินเลย จนเก็บเงินสร้างคานหาอ่านได้ มีเรือบรรทุกของรับจ้างบรรทุกของรายได้ 3,000 บาท/เดือน โดยสามีหัดให้

นางพรถือทำขเรื่อ สามิจะกินเหล้าและนอนอยู่ในเรือด้านหน้า นางพรถือทำขเรื่ออยู่ข้างหลังเมื่อมาถึงที่หมายก็จะช่วยกันขนของ นางพรมาทราบภายหลังว่า บิคารมารคาของสามิมิเป็นคนมีฐานะพอสมควร มีอาชีพทำสวนยาง ออกเงินกู้ สามิมิมีพี่น้อง 7 คน เมื่อบิคารมารคาของสามิทราบว่ สามิมิกระธาใหม่คือนางพร ได้ซื้อสวนกาแฟให้ทำสวนกาแฟ โดยให้นางพรและสามิดูแลสวนกาแฟไม่ได้ยกที่สวนให้ แต่ให้ทำสวนกาแฟขายกาแฟได้แล้วแบ่งครึ่งกับบิคารมารคาสามิ นางพรเริ่มมาอยู่ที่สวนกาแฟประมาณปี 2529 นางพรเป็นผู้ดูแลต้นกาแฟ ฉางหญ้า พรวนดิน สามิมิไม่ค่อยอยู่บ้านกินเหล้า สูบบุหรี่ ไม่ค่อยช่วยทำสวนกาแฟ เมื่อกาแฟเริ่มจะเก็บขายได้เป็นช่วงเวลาที่ นางพรตั้งครวรรค์ใกล้คลอด สามิมิมากลับมาบ้านและทะเลาะกัน สามิมิพูดออกปากเป็นเชิงโต้ให้ออกจากบ้าน นางพรคลอดถูกเป็นชายแล้ว จึงพาถูกหนีออกจากบ้านกลับไปอยู่กับบุตรสาวที่จังหวัดตาก เนื่องจากทะเลาะกับสามิมิ ส่วนแม่เลี้ยงกาแฟที่ทุกพอดีเก็บขายได้นั้น สามิมิให้กระธากำมกับเขาเงินไปหมด ทำให้นางพรรู้สึกคิดแค้นอยู่ในใจว่าตนเอง เป็นคนเริ่มต้นลงแรงมาทั้งหมด แต่เมื่อถึงเวลาที่เก็บกาแฟขายได้ สามิมิกลับไปให้กระธากำมกับเขาไป และไม่แบ่งรายได้อำไรให้นางพรเลย หากให้บิคารมารคาของสามิมิหรือจ้างคนมาเก็บกาแฟนางพรจะไม่เสียดความรู้สึก เพราะนางพรไม่เคยทำอะไร หากสามิมิจะไปหาถูกบ้าง เพราะถือว่าพ่อถูกคิดไม่ขาด เมื่อสามิมินำรายได้ที่ขายกาแฟให้กระธากำมหมด นางพรจึงไม่กลับไปอยู่ด้วยอีก นอกจากนี้สามิมิไม่ได้แบ่งปันเงินที่ขายกาแฟได้ให้บิคารมารคาของสามิมิเอง ต่อมาสามิมิมิผู้หญิงใหม่อีก เป็นกระธาคนที่ 3 (นับนางพรเป็นกระธาคนที่ 2) อยู่กันได้ 7-8 เดือนก็เลิกกัน สามิมิเขียนจดหมายมาถึงนางพรให้กลับมาอยู่ด้วยกัน โดยอ้างว่าไม่ควรให้ถูกต้องขาดพ่อ นางพรปรึกษากับบุตรสาวแล้วตกลงใจ พาถูกกลับมาอยู่กับสามิมิ สามิมิเช่าบ้านเป็นที่อยู่อาศัย ค่าแรงคนเป็นหมอลูกอยู่ที่บ้าน โดยมีนางพรเป็นผู้ช่วย เริ่มเก็บเงินใหม่อีกครั้ง นางพรตั้งท้องถูกอีกคนสามิมิจึงให้มาอยู่ที่บ้านของมารคา ให้ช่วยทำสวนยางต่อมานางพรคลอดถูกเป็นผู้หญิงปรากฏว่า สามิมิไม่สนใจที่จะช่วยเลี้ยงดูบุตรเลย สามิมิไปรับจ้างเป็นหมอลูกอยู่ต่างจังหวัด บุตรสาวคนเล็กป่วยเป็นโรคไต นางพรเคยไปขอเงินจากสามิมิเพื่อรักษาถูกผู้หญิงคนเล็ก สามิมิไม่ให้และ สามิมิกลับไปอยู่กับกระธาคนที่ 3 อีก นางพรขอเลิกกับสามิมิ สามิมิกลับพูดว่า “นางพรมิอะไรมาให้เขา อยู่ได้ก็อยู่อยู่ไม่ได้ก็ไป” ซึ่งเป็นคำพูดดุถูกคนมาก นางพรบอกกับมารคาสามิมิว่ ไม่อยู่ด้วยแล้ว มารคาสามิมิจึงให้นางพรเอาถูกคนเล็กไปส่งถูกผู้ขายคนใด ให้แม่สามิมิเลี้ยงไว้ แล้วนางพรก็กลับมาบ้านที่จังหวัดตาก ขายทองที่มีอยู่เลี้ยงถูกคนเล็ก ไป อยู่ได้ประมาณ 9 เดือนสามิมิมิมาค้ที่บ้าน โดยตกลงที่จะจดทะเบียนสมรส ให้นางพรเป็นกระธาที่ถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อกลับมาอยู่ด้วยกันอีกครั้ง นางพรต้องขออิมเงินมารคาสามิมิจื่อของใช้จำเป็นมาไว้ในบ้านใหม่ ส่วนสามิมิเริ่มไปหาคู่ใหม่ไกลจากบ้านออกไปเพราะคนแถวนั้นไม่ค่อยให้ความเชื่อถือแล้ว ไม่นานสามิมิมิผู้หญิงใหม่อีก อยู่ที่จังหวัดสตูล นางพรถามสามิมิไม่ยอมรับ เวลาไปหาผู้หญิง สามิมิจะโทรมาบอกเพื่อนของสามิมิให้มาบอกนางพรว่า ถ้ากลับมาทันก็จะกลับ กลับไม่ทันก็จะค้างที่สตูล เมื่อสามิมิกลับมาถึงดอนเย็น ก็จะมีผู้หญิงโทรศัพท์มาถามว่า ถึงสงขลนแล้วหรือยัง ซึ่งนางพรเริ่มไม่พอใจแค่เก็บไว้ในใจ ไม่ได้ให้สามิมิรู้

ต่อมานางพรไปสมัครงานกรอกน้ำโถถารัศมีรายได้ 3,200 บาท/เดือน สามีรู้ว่านางพรได้งานทำและนางพรเองเป็นคนที่มีความที่เสนอกคนเข้าทำงานด้วย จึงบอกนางพรให้รับกรรอนกำคนแรกของสามีเข้าทำงานด้วย นางพรรู้สึกว่ามันต่อไปไม่ไหวแล้วจะให้กรรอนกำมาทำงานที่เดียวกัน แสดงถึงสามีไม่เคยคิดถึงจิตใจของนางพรเลย นางพรเป็นคนสร้างเป็นคนหาข่าวของเครื่องใช้ทอมีครบอยู่สุขสบายมีเงินทอง สามีจะต้องนำไปให้กรรอนคนอื่น ๆ เสมอ ครั้งนี้ให้กรรอนกำมาทำงาน และอาจจะมาพักอาศัยอยู่ที่บ้านอีกด้วย แต่นางพรก็ไม่ได้แสดงออกให้สามีรู้จบจนกระทั่งเกิดเหตุการณ์

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

สามีกลับมาบ้านตอนค่ำวันเสาร์ที่ 28 ธันวาคม 2538 สามีบอกนางพรให้ทำกับข้าวเย็น ซึ่งนางพรเชื่อว่าสามีต้องกินข้าวมาแล้วจากบ้านกรรอนอีกคนหนึ่ง เมื่อนางพรทำกับข้าวเสร็จ จึงบอกสามีที่นอนดูโทรทัศน์ว่าเสร็จแล้วให้ไปกินข้าวได้สามีกลับบอกว่า “ไม่กินข้าว” นางพรเกิดความรู้สึกไม่พอใจพร้อมกับถามสามีว่า “ให้ทำกับข้าวทำไม” สามีไม่ตอบ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 21.00 น.นางพรเกิดความรู้สึกทนไม่ได้อีกต่อไป ความรู้สึกขณะนั้นเกิดความรู้สึกเจ็บใจแค้นใจอารมณ์พุ่งขึ้นมาตลอด คิดว่าสามีไม่ได้รักนางพร มีผู้หญิงอื่นอยู่ตลอด แม้กรรอนกำที่บอกว่าจะเลิกแล้วไม่เลิกขงแล้วก็ยังเอื้ออาหาร เอนเงินไปให้ใช้ทำงานให้ทำเป็นการทำร้ายจิตใจ เวลาต่อมาเมื่อเห็นสามีนอนหลับสนิท อยู่หน้าโทรทัศน์ ความแค้นที่สะสมมานาน เกิดพุ่งถึงขีดสุด เดินเข้าไปเอาไม้ค้ำเตียงในครัวมาได้ ฟันที่คอสามีเต็มแรงไปหนึ่งที คอเกือบขาดสามีคืนมานอนคว่ำหน้าคาง อยู่เกือบตรงประตูเข้าบ้าน เมื่อได้สติรู้ว่าสามีคาง นางพรกลัวว่าบุตรสาวคืนขึ้นมาจะเห็นแล้วกลัวคิดหาทางที่จะไม่ให้ถูกผู้รู้เรื่อง จึงนำถ้อยมาหั่นศพเป็น 7 ชิ้นทั้งหมดเอาใส่ถุงพลาสติกดำใบใหญ่ เอาผ้าที่ใช้นิ้วหัวข้อนิ้วส่วนของศพ แล้วเอาใส่กล่องกระดาษบ้างไม้ใส่บ้างวางกองรวมกัน แล้วเอาผ้ากองตุ้ม ๆ ทับไว้ เนื่องจากพื้นบ้านปูพื้นน้ำมันตลอดคนนางพรจึงใช้ผ้าเช็ดรอยเลือดทั้งหมดแล้วใส่รวมไปกับชิ้นส่วนของศพ นางพรไม่ได้เล่ารายละเอียดขั้นตอนวิธีการหั่นศพให้ฟัง และเนื่องจากผู้ศึกษาเห็นว่านางพรมีปฏิกิริยาที่แสดงออกถึงการไม่อยากเล่า คือเสียงพูดเบาและเมื่อถามว่าหั่นศพอย่างไรนางพรไม่ตอบใช้มือชี้ที่รูปตัวคนในแผนผังจำลองซึ่งแสดงสถานที่เกิดเหตุ (ซึ่งผู้ศึกษาได้วาดแผนที่ประกอบ) ใช้มือชี้แทนที่ว่า ... ครงนี้ (คอ)... ครงนี้ (แขน, โหล่งของข้าง)... ครงนี้ (ท้อง) ... ครงนี้ (ขาสองข้าง) ซึ่งผู้ศึกษาได้ถามต่อทันทีว่า “คุยคือ ไหว ไหม” นางพรยิ้มเล็กน้อยและตอบว่า “ไหว” ผู้ศึกษาได้ถามซ้ำอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจนางพรคิดฉันทใจ นางพรก็ยืนยันว่า คุยได้แค่เพื่อให้ความดีใจของนางพรลดลงผู้ศึกษาจึงถามคำถามอื่น ๆ ค่อยไป โดยถามถึงเหตุผลที่ต้องหั่นศพสามีซึ่งนางพรตอบทันทีว่า กลัวถูกคืนมานั่นจึงคิดฉันทใจทำลงไป เมื่อหั่นศพและจัดการกับศพเรียบร้อยแล้ว เป็นเวลาประมาณเกือบตี 5 นางพรเข้าไปดูถุงปลอ่ยให้ถูกนอนหลับให้ตัวเองไม่ปลุก เพราะเป็นวัน

อาทิตย์เมื่อถูกตื่น นางพรจัดให้ถูกกินอาหารถูกอยากกินอะไรทำให้กิน ถูกจะทำอะไรก็ให้ทำทุกอย่าง จนเวลาประมาณเกือบ 11.00 น. มีเด็ก ๆ แถวบ้านมณฑล วิถีโอเกม กับถูกของนางพร นางพรจึงค่อย ๆ นำถุงชิ้นส่วนที่ละชิ้นเดินไปที่คลองหลังบ้าน เป็นคลองที่ลึกมากพอสมควรทั้งลงคลองไปให้ไกล ๆ บ้านหน่อ บางครั้งระหว่างทางเจอคนรู้จักทักทายกัน ไม่มีใครสงสัยถามหรือขอดูของนางพรเอาไปทิ้งน้ำหมักที่มีคและเต็ย เมื่อกลับมาบ้านถูกถามหาบิดาซึ่งนางพรบอกแก่ถูกว่า บิดาไปทำงาน นางพรพยายามดำเนินชีวิตให้เป็นไปตามปกติไปทำงานดูแลถึงถูกต่อมาได้อีกประมาณ 5 วัน บิดาสามีมาถามหานางพรบอกว่าไปหาเมื่อน้อย บิดาสามีว่าไม่ได้ไปและชักชวนให้ไปแจ้งความคนหาช ให้นางพรไปด้วยกัน เมื่อไปถึงสถานีตำรวจนางพรบอกกับตำรวจว่า ไม่ต้องไปหาหรือ นางพรเป็นคนฆ่าสามีเอง

เหตุที่นางพรไม่ไปแจ้งความตั้งแต่ครั้งแรกที่ฆ่าสามี เพราะยังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับถูกดี ญาติยังไม่รู้เรื่องถ้าไปมอบตัวแล้วถูกจะอยู่อย่างไรใครจะเลี้ยงถูกให้ เพราะนางพรรู้ดีว่าคงไม่ได้กลับมาหาถูกอีกอย่างแน่นอน ซึ่งถูกคนโตของนางพรกับสามีมารดาสามีช่วยเหลือให้ได้อยู่แล้ว แต่มารดาสามีก็โกรธนางพรมากที่ฆ่าถูกของเขาตลอดเวลาที่อยู่ ณ ที่งานสถานแห่งนี้ มารดาของสามีไม่เคยมาเยี่ยมเลย ขณะที่ถูกของนางพร 2 คน อยู่กับบุตรสาวของนางพรที่จังหวัดตาก

นางพรว่าไม่เคยมีความคิดที่จะฆ่าสามีมาก่อน รวมทั้งไม่เคยเห็นหรือได้ยินวิธีการฆ่าจากที่ใดมาก่อน ไม่สนใจข่าวการฆาตกรรม การกระทำสุดท้ายของสามีก่อนนางพรตัดสินใจฆ่าคือบอกว่า ให้นางพรกันที่ ที่ทำงานไว้ให้ภรรยาเก่าของสามีด้วย สามีจะให้ภรรยาเก่ามาทำงานที่เดียวกัน และเมื่อกลับบ้านบอกให้ทำกับข้าวให้กินแล้ว ไม่กิน

สภาพทางร่างกายและจิตใจของนางพรก่อนตัดสินใจฆ่า คือเจ็บใจแค้นใจ การกระทำของสามี ได้ทำให้นางพรเกิดความรู้สึกเจ็บใจ แค้นใจแล้ว นางพรใช้เวลาตัดสินใจในขณะนั้นเลย โดยไม่ทันได้คิดว่าถ้าสามีตาย นางพรต้องโทษในเรือนจำแล้ว บุตรจะเป็นอย่างไร ความรู้สึกครั้งแรกเมื่อเหตุการณ์ฆ่าสิ้นสุดลง คือ กลัวถูกจะตื่นขึ้นมาเห็นหากกลับไปอยู่ในเหตุการณ์อีกครั้ง นางพรไม่ฆ่าสามีแล้วเพราะ ไม่ได้อยู่กับถูก

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่ให้กำเนิด

บิดามารดาเลี้ยงบุตรทุกคนด้วยตนเอง ให้การศึกษาจนจบชั้นประถมศึกษา บิดามารดาไม่คู่ ไม่ดีถูก ใช้วิธีการอบรมสั่งสอน บิดามารดาไม่ทะเลาะกัน และนางพรไม่เคยเห็นบิดาทำร้ายร่างกายมารดาเลย

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวของตนเอง

ก่อนแต่งงานนางพรไม่เคยพบครอบครัวของสามีมาก่อน แต่ภายหลังมาพบบิดามารดาของสามีก็ให้การต้อนรับดี บิดามารดาสามีชอบนางพรที่เป็นคนขยันทำงาน การขัดแย้งในครอบครัวมีอยู่บ้างแต่มักจะอยู่กัน ในลักษณะต่างคนต่างอยู่ไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวเรื่องส่วนตัวกันมากนัก นอกจากฉันมีเหตุถึงกับจะเลิกกันก็จะมาบอกบิดามารดาสามีจะช่วยไกล่เกลี่ยประนีประนอมให้ เนื่องจากสามีไม่ชอบอยู่บ้านชอบไปเที่ยว หางานทำไปเรื่อยจึงไม่ค่อยได้อยู่กับบิดามารดามากนัก การทะเลาะหรือความรุนแรงในครอบครัวไม่เกิดขึ้นบ่อยนัก มีอยู่บ้างตามลักษณะของผู้ที่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน ความรุนแรงในครอบครัวที่เกิดขึ้นนั้น จะเป็นกรณีสามีคิดทำร้ายร่างกายนางพรเวลาที่เมาสุราหรือเวลาที่นางพรถามถึงผู้หญิงคนอื่น ๆ ของสามีแล้วสามีไม่พอใจ นางพรคิดแก้ปัญหาด้วยการกลับมาอยู่บ้านที่จังหวัดตาก กับบุตรสาว แต่เมื่อสามีมาตามพูดจาหว่านล้อม นางพรก็ยอมกลับไปอยู่กับสามีอีก ถึง 3 ครั้งแต่ละครั้งนางพรจะประสบกับความรุนแรงในครอบครัวที่เกิดขึ้นตลอดจนกระทั่งถึงวันที่เกิดเหตุการณ์ฆ่าสามี

การถูกทำร้ายร่างกาย จิตใจ และการถูกข่มเหงทางเพศ

การถูกทำร้ายร่างกายมีการทุบตีทำร้ายร่างกายครั้งแรกหลังจากอยู่ด้วยกันได้ประมาณปีเศษ สามีเมาสุราแล้ว นางพรถามถึงเรื่องผู้หญิงอื่น สามีไม่พอใจมือตบตบนางพรที่ยืนอยู่ในเรือ นางพรไม่ผู้พระกัณฑ์ค่น้ำ เนื่องจากขณะนั้นยืนอยู่ในเรือ และมีผู้อื่นเห็นเหตุการณ์ด้วย ซึ่งนางพรรู้สึกอับอายผู้ที่เห็นเหตุการณ์ก็ไม่ได้ช่วยเหลืออะไร เพราะคิดว่าเป็นเรื่องหัวมีทะเลาะกัน คนอื่นไม่ควรเข้าไปยุ่ง ความรู้สึกในขณะที่ถูกทุบตีครั้งแรกรู้สึกเจ็บปวดเสียใจไม่เคยคิดต่อสู้และไม่เคยแจ้งความ ภายหลังต่อมานางพรถูกทำร้ายร่างกายอีกเวลาที่สามีเมาหรือเวลาที่นางพรถามถึงผู้หญิงอื่นถึงขนาดเอาไม้ค้อนขว้างนางพร แต่นางพรไม่ได้ตอบโต้และไม่รู้สึกโกรธแค้นการกระทำในครั้งนี้ของสามีไม่ค่อยอย่างไร

ในส่วนการทำร้ายจิตใจนั้น ความรู้สึกที่ถูกทำร้ายจิตใจ คือ การที่แต่งงานมาอยู่ด้วยกันช่วยทำมาหากิน เริ่มจาก ไม่มีอะไรเลข พอมีฐานะขึ้นมา สามีก็ไล่ออกจากบ้านหากหาคเงินทองที่หาไว้ให้ ก็จะไปตามกลับมานางพรกลับมาครั้งใดก็ต้องเริ่มต้นใหม่ทุกครั้ง ลงทุนลงแรงไปพอจะมีรายได้กลับมาก็ไปให้ผู้หญิงอื่น ไล่นางพรออกจากบ้านทุกครั้ง และนอกจากนั้นการที่สามีพูดกับเพื่อนว่า หากนางพรรู้เรื่องราว สามีกลับไปหาภรรยาเก่า หรือมีผู้หญิงใหม่นางพรก็หนีไปเอง ไปตามก็กลับมา ซึ่งนางพรเสียความรู้สึกกับสามีคนนี้มาก และไม่ใช่ว่าครั้งเดียวแต่ก็ไม่เคยคิดว่าจะพูดให้สามีรู้ เพราะคิดว่าไม่มีประโยชน์ ซึ่งการที่สามีทำร้ายจิตใจถึง 3 ครั้งนับว่าเป็นเหตุสะสมมานาน

กคคันนางพรมาดตลอด ระยะเวลา 10 ปี แม้จะไม่ได้อยู่ด้วยกัน ตลอด 10 ปีเต็ม อยู่บ้างไม่ได้อยู่ด้วยกันบ้างก็ตาม

คำนิยาม ความเชื่อ เกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทที่เป็นใหญ่ของสามี

ครอบครัวคนทีนางพรู้จักมีครอบครัวของญาติคนหนึ่ง ซึ่งนางพรคิดว่าเป็นครอบครัวที่น่าอิจฉาเป็นแบบอย่าง เพราะสามีเขาเอาใจภรรยาและบุตรดี ไม่เคยเห็นสามีทำร้ายร่างกายภรรยาหรือลูกเลย สามีทำงานหนักเลี้ยงครอบครัว มีการกินเหล้าบ้างตามสมควร อยากให้ครอบครัวของคนเป็นเช่นนั้นบ้าง ครอบครัวของนางพรประสบความล้มเหลวพยายามที่จะทำดีที่สุดให้ครอบครัวกลับมาเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ สาเหตุมาจากสามีไม่มีการปรับเปลี่ยนนิสัยเลย หลังแต่งงานอยู่กับสามียังคงมีการติดต่อกับญาติทั้ง 2 ฝ่ายอยู่ สามีเคยไปพบพี่น้องของนางพรตอนที่ไปตามนางพรกลับมาทำนั้น ในส่วนของบิดามารดาของสามี ได้พบปะอยู่เสมอ เคยฝากบุตรชายให้ช่วยเลี้ยงดู กับบุตรสาวคนเล็ก บิดามารดาต้อนรับดี ให้ทุนไปทำมาหากินเสมอ ๆ ถ้าสามีไปขอเงินมารดาจะไม่ให้ ด้านนางพรไปขอเงินมารดาสามีจะให้ทุกครั้ง

ในครอบครัวทั้งนางพรและสามี ช่วยกันหาเงินแต่สามีจะใช้เงินมากกว่าซึ่งนางพรต้องพยายามใช้เงินที่หามาได้ให้พอ สามีไม่เคยสนใจไม่เคยให้เงินลูกเลย ถูกป่วยเป็นโรคไต นางพรต้องหาเงินไปรักษาเองตลอด นางพรไม่เคยมีเงินเก็บเนื่องจากลงแรงทำงานไปครั้งใดถึงเวลาที่จะได้เงินสามีก็จะออกปากได้ ทุกครั้งไป ถ้าเงินไม่พอหรือไม่มีเงินใช้นางพรจะไปขอยืมจากมารดาสามี ซึ่งมารดาสามีจะให้มาทุกครั้ง เพราะทราบดีว่า นางพรเอาไปใช้ในสิ่งที่จำเป็นจริง ๆ ไม่ได้เอาไปใช้ในทางที่เสียหายแต่อย่างใด

การตัดสินใจเรื่องสำคัญ ๆ ของสมาชิกในครอบครัว สามีไม่ค่อยปรึกษาจะทำอะไรเอาแต่ใจตนเองและจะสั่งให้นางพรทำ สามีไม่สนใจที่จะช่วยเลี้ยงดูลูก ไม่สนใจช่วยเหลืองานในบ้านให้นางพรทำคนเดียวโดดๆ ก่อนแต่งงานสามีมีภรรยาอยู่แล้วแต่บอกกับนางพรว่า หย่ากันแล้วไม่ได้อยู่ด้วยกันแล้วหลังจากอยู่กับนางพร นางพรไม่ทราบว่าสามียังคงมีความสัมพันธ์ทางเพศกับภรรยาเดิมหรือไม่ แต่สามีให้ภรรยาเก่าเป็นผู้มาเก็บผลประโยชน์จากงานที่นางพรปลูก นอกจากนั้น สามียังมีภรรยาใหม่อีกสองคน ซึ่งนางพรคิดว่าการที่สามีมีภรรยาใหม่เป็นเพราะความเข้าผู้และเท่าที่ทราบสามีไม่มีบุตรกับภรรยาคนอื่นอีก ไม่เคยจดทะเบียนสมรสซ้อน หลังจากแต่งงานแล้วสามีปฏิบัติต่อนางพรไม่เหมือนช่วงก่อนยังไม่แต่งงาน ทั้งในเรื่องการพูดคุย และพฤติกรรมมารดาแสดงออก อีกทั้งสามีไม่ให้นางพรคบหาใครเป็นพิเศษไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย เพราะกลัวว่าเพื่อนหรือคนอื่นรู้ถึงพฤติกรรมของสามีแล้วจะนำมาบอกให้นางพรรู้

ความผิดหวังในชีวิตสมรส

นางพรแต่งงานทั้งหมด 3 ครั้ง ครึ่งนี้เป็นครั้งที่ 3 นางพรอยู่กับสามีคนนี้ใช้นับเวลารวมประมาณ 10 ปีเศษ แต่จริง ๆ แล้วจะประมาณ 5-6 ปีเท่านั้น เพราะไม่ได้อยู่แบบต่อเนื่อง ระยะเวลาที่คบหากันประมาณหนึ่งปีครึ่ง จึงตัดสินใจแต่งงานด้วยตนเอง เพราะรักสามีที่พูดจาดี หน้าตาดี พูดเก่ง เข้าใจใช้คำพูดหวานล่อม เริ่มต้นชีวิตแต่งงานจากไม่มีอะไรเลยค่อยสร้าง ค่อยสะสมเพิ่มมาเรื่อย ๆ ไม่มีปัญหาช่วงที่พอมีพอกินมามีปัญหาเมื่อมารดาสามีให้มาทำสวนกาแฟซึ่งนางพรทำด้วยความานะอดทนสามีไม่ช่วยทำสวนเลย และยังมาเสียความรู้สึกเรื่องที่สามีให้ภรรยาเข้ามาอยู่กับกาแฟไปขาย นางพรมีบุตรที่เกิดจากสามีเก่า 4 คน ที่เกิดจากสามีคนที่สามนี้ 2 คน สามีคนนี้ไม่รักและไม่เอาใจใส่เลี้ยงดูบุตรเลย บุตรชายไม่สนิทกับพ่อ ไม่รู้จักพ่อ เพราะนางพรนำไปเลี้ยงที่จังหวัดตาก ตั้งแต่เล็ก ๆ และพากลับมาอยู่ที่บ้านกับสามีคนนี้อายุได้ประมาณ 5 ปีแล้ว

การอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวควรเป็นหน้าที่ของทั้งสามีและภรรยาที่จะต้องช่วยกันทำมาหากิน ส่วนของสามีคนนี้ไม่เสมอต้นเสมอปลายเปลี่ยนอยู่เรื่อย ๆ ไม่มีการวางแผนครอบครัวใด ๆ เลย ภรรยาจำเป็นต้องรู้เรื่องสามีทุกเรื่อง เพราะตัวของนางพรเองไม่มีอะไรที่ต้องปิดบังสามีรู้เรื่องของนางพรทุกเรื่องทุกอย่าง เพราะฉะนั้นนางพรเป็นภรรยาที่ต้องรู้เรื่องทุกอย่างของสามีเช่นกัน ผลจากการที่สามีปิดบัง ไม่ให้นางพรรู้เรื่องทำให้เสียความรู้สึก ที่มีต่อสามีโดยปกติถ้าถูกขัดใจหรือทำให้โกรธนางพรจะเฉย ๆ ไม่ค่อยตอบโต้กับใคร และซึ่งโดยเฉพาะถ้าสามีทำให้ไม่พอใจก็จะเก็บเงียบเฉยไว้ เพราะแสดงออกแล้วไม่เป็นผลดีแก่ตนเองเลย จนเมื่อสามีพูดกับเพื่อน ๆ ว่าถ้านางพรรู้ว่าสามีมีผู้หญิงใหม่หรือสามีกลับไปหาภรรยาเก่านางพรก็จะหนีไปเอง ซึ่งเป็นคำพูดที่นางพรฟังใจมาก ว่าสามีพูดเช่นนี้แสดงว่าไม่สนใจความรู้สึกของนางพรเลยนางพรไม่เคยปรึกษาใครเลยเมื่อเวลาที่มีปัญหากับสามี นางพรเคยขอหย่ากับสามี 2-3 ครั้ง สามีไม่ยอมหย่า นางพรไม่มีเพื่อนชายที่มีความสัมพันธ์เป็นพิเศษอีก หากย้อนกลับไปตั้งต้นชีวิตสมรสใหม่ได้ นางพรไม่เลือกสามีคนนี้อีก เพราะสามีเป็นผู้ที่ทำร้ายจิตใจนางพรเป็นอย่างมาก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรณีศึกษาที่ 5

ชื่อ นางจิน (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

ปัจจุบันอายุ 29 ปี ขณะกระทำความผิดอายุ 25 ปี และสามมีถึงแก่กรรมเมื่ออายุ 29 ปี เกิดที่ กรุงเทพมหานคร จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ทำงานรับจ้างรายได้ 8,000 บาท/เดือน บิดามารดาเป็นคนไทยเชื้อสายจีน ทั้งบิดาและมารดาจะพูดภาษาไทยไม่ค่อยได้ ในครอบครัวจะใช้ภาษาจีนเวลาที่สนทนากัน มีพี่น้อง 2 คน พี่ชายปัจจุบันอายุ 30 ปี แต่งงานมีบุตรแยกครอบครัวไปแล้ว และนางจิน ผู้เลี้ยงดูนางจินในวัยเด็กคือ อากง (ตา) อาม่า (ยาย) เนื่องจากบิดามารดาแยกทางกัน บิดามีภรรยาหลายคน แต่ไม่มีบุตรด้วยกัน มารดาทำอาชีพค้าขายรายได้ออกกนพอใช้ เนื่องจากมารดาต้องทำงานหาเงิน จึงไม่มีเวลาจะดูแลเลี้ยงดูนางจินและพี่ชาย ตากับยายจะเลี้ยงดูนางจินตามแบบค่านิยมของชาวจีน กล่าวคือ ให้ความสำคัญกับผู้ชายมากกว่าผู้หญิง

นางจินพบกับสามมีครั้งแรกเนื่องจากบ้านที่พักอาศัยอยู่ติดกัน พูดคุยกันไปมาจึงรู้จักกัน ขณะนางจินอายุได้ 13 ปี สามมีเป็นคนทีเอาใจคนเก่ง พูดจาดีเป็นที่ปรึกษาได้ ฉลาดซึ่งนางจินเป็นเด็กที่ขาดความอบอุ่นจากครอบครัว เมื่อมาพบคนที่ถูกใจจึงรู้สึกชอบและรักมาก คบกันได้ประมาณปีเศษ ก็ได้แต่งงาน สามมีเป็นผู้ส่งเสียให้นางจินเรียนหนังสือจนจบ โดยเคารพกันในตอนแรกบิดามังผู้ใหญ่ไม่ให้รู้เรื่องและเมื่อเรียนจบแล้ว ทำงานมีรายได้ออกจากบ้านของดาชายมาอยู่กับสามมีที่ที่พักของสามมี โดยญาติ ๆ ไม่รู้ เข้าใจว่านางจินเช่าหอพักอยู่เพื่อความสะดวกในการไปทำงาน

ภายหลังจากที่นางจินได้มาอยู่ที่คอนโดฯ ของสามมีผู้หญิงมาหาและบอกว่าบ้านแฟนของสามมีมาจากบ้านที่จังหวัดน่าน นางจินสอบถามจากสามมี สามมียอมรับว่าบ้านแฟน แต่ไม่เคยแต่งงานอยู่กับใครและให้กลับบ้านไป หญิงผู้นั้นเมื่อทราบว่า สามมีบอกเลิกจึงกลับไป ไม่ได้พบกันอีก และระหว่างนางจินกับสามมี ก็ได้มีการทะเลาะวิวาทหรือมีปากเสียงแต่อย่างใด มีอยู่ครั้งด้วยกันแรก ๆ สามมีปฏิบัติกับนางจินเป็นอย่างดี ไปส่งที่ทำงานและรับกลับบ้านพร้อมกันเสมอ ออกเว้นมีงานด่วนหรือติดธุระจะให้นางจินกลับบ้านเอง โดยจะโทรศัพท์มาบอกให้ทราบล่วงหน้าก่อนทุกครั้ง นางจินเคยตั้งครรภ์ตั้งแต่ตอนที่ยังเรียนหนังสืออยู่ได้ไปทำมาทั้งโดยความเห็นชอบของสามมี กระทั่งคิดว่ายังไม่พร้อมที่จะมีบุตรหลังจากอยู่กับสามมีได้ประมาณสองปีเศษ มารดาและญาติ จึงรับรู้ถึงการอยู่กับสามมีแต่ยังไม่ได้ทำพิธีแต่งงานกัน มารดาได้บอกให้นางจินพาสามมีมาขอขมาต่อมารดา

นางจินและสามีตกลงใจไปทำพิธีขอขมาต่อมารดาและญาติพี่น้องของนางจิน ในวันที่ 3 พฤศจิกายน 2539 และจะจัดให้มีงานแต่งงาน ภายหลังจากทำพิธีขอขมาแล้ว ซึ่งวันที่พูดจากตกลง ประมาณเดือนกันยายน 2539 ต่อมาเมื่อนางจินรู้ว่าสามีมีผู้หญิงคนใหม่ นางจินเร่งรัดสามีให้ทำพิธีแต่งงานและจดทะเบียนสมรสก่อนสามีบ่ยางเบี่ยงอ้างว่ายังไม่พร้อมและว่านางจินไม่ไว้ใจ หลังจากนั้นต่อมานางจินคอยงัดใจสามี โดยถามว่าถ้าหากมีผู้ชายมาชอบ สามีจะว่อย่างไร สามีกลับบอกให้นางจินไปอยู่กับผู้ชายคนใหม่ได้เลย หรือหากพบใครที่ดีกว่าแล้วให้เลิกไปเลย สามีไม่ว่าอะไรจะยินดีด้วยซึ่งนางจินรู้สึกเสียใจมากที่สามีพูดเช่นนั้น ต่อมานางจินพบว่า สามีนำรูปที่ถ่ายคู่กันกับผู้หญิงใส่ไว้ในกระเป๋าตังค์ ซึ่งนางจินค้นเจอจึงต่อว่าสามีที่คบกันมา 10 ปี สามีไม่เคยปฏิบัติเช่นนี้ต่อนางจินเลย การที่เอารูปผู้หญิงมาใส่ไว้ในกระเป๋าตังค์เป็นสิ่งที่นางจินรับไม่ได้ สามีได้บอกให้นางจินทราบความจริงว่า สามีรักผู้หญิงคนนั้นและจะแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้น นางจินร้องไห้และต่อว่าสามีไปหลายเรื่อง ซึ่งสามีให้นางจินมีคนอื่นอีกได้ก็จะไม่อยู่ที่คอนโคฯ นี้อีก เมื่อได้ทราบถึงความในใจของสามี ซึ่งไม่เคยคาดคิดไว้มาก่อนทำให้นางจินเกิดความรู้สึกหึงหวงผู้หญิงคนใหม่ซึ่งเป็นต้นเหตุ นางจินคิดว่าถ้าไม่ได้อยู่ด้วยกันกับสามีก็จะไม่ให้สามีมีชีวิตอยู่ นางจินตกลงใจว่าถ้าสามีไม่ไปขอขมาผู้ใหญ่ตามที่สัญญาไว้ นางจินจะฆ่าให้ตายเพื่อไม่ให้ไปอยู่กับผู้หญิงอื่น

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

นางจินเตรียมแผนการฆ่าไว้ล่วงหน้าแล้ว โดยตกลงใจว่า หากสามีไม่ไปขอขมาต่อมารดาและญาติ ๆ ตามที่สัญญาไว้ นางจินจะฆ่าสามี โดยได้ติดต่อหามือปืนรับจ้างก่อน ปรากฏว่ามือปืนเรียกค่าจ้าง 500,000 บาท นางจินต่อรองราคาลงแล้วไม่สามารถตกลงราคาได้ จึงตัดสินใจที่จะลงมือเอง โดยการไปซื้อยานอนหลับมาคให้ละเอียดเป็นผงเตรียมใส่ในอาหาร ให้สามีกินเพื่อจะได้หลับโดยค่อย ๆ บดขยวันละเล็กวันละน้อย แล้วไปหาซื้อปืนไม่มีทะเบียนมาไว้อีก 1 กระบอก โดยซุกซ่อนไว้ในตู้เสื้อผ้า เมื่อใกล้จะถึงวันที่ 3 พฤศจิกายน นางจินจะคอยเตือนสามีว่า อย่าลืมว่าวันที่ 3 พฤศจิกายน ที่นัดกันไว้ ซึ่งสามีไม่ได้มตคงกิริยารับรู้หรือปฏิเสธ คืนวันที่ 2 พฤศจิกายน สามีไม่ได้กลับมานอนที่ห้องพัก คืนนั้นนางจินรอให้สามีกลับมานเพื่อจะไปขอขมามารดาและญาติตามที่นัดกันไว้ สามีโทรศัพท์เข้ามาบอกว่าไปกับนางจินไม่ได้คิดจะขอให้เลื่อนออกไปก่อน นางจินรู้สึกเสียใจมากที่สามีไม่รักษาสัญญา ไม่รักษาคำพูด กลับพาผู้หญิงอื่นไปที่สวนทอน นางจินจึงนำยานอนหลับที่เตรียมไว้ก่อนหน้านั้น ผสมในอาหารให้สามีรับประทาน ภายหลังจากที่สามีกลับมาถึงที่พักซึ่ง นางจินชักชวนสามีให้รับประทานอาหาร โดยที่นางจินตกลงกับสามีว่าจะยอมกลับไปอยู่กับนางจินและเลิกกับสามีหลังจากสามีรับประทานอาหารผสมยานอนหลับแล้ว ขณะที่สามีกำลังหลับเวลาประมาณ 01.30 น. มีผู้หญิงโทรศัพท์มาแจ้งสามี นางจินได้ยินการสนทนาของสามีแสดงความ

เป็นห่วงเป็นใยผู้หญิงคนนั้น จึงเกิดความหึงหวง เมื่อแน่ใจว่าสามีหลับสนิทแล้วเวลาประมาณ 04.30 น. นางจินตัดสินใจนำปืนพก .38 ที่เตรียมซื้อเอาไว้แล้ว จ้องเล็งไปที่ศีรษะของสามีพร้อมกับ เหนี่ยวไกยิงไป 1 นัด ถูกศีรษะสามีสิ้นใจตายในเวลาต่อมาเหตุเกิด ณ คอนโดที่พักอาศัย ก่อนตัดสินใจฆ่าสามีพูดไม่ให้นางจินมาชั่งเกี่ยวกับผู้หญิงคนใหม่ ก่อนเกิดเหตุนางจินมีอาการเครียดเป็นระยะ ๆ ส่วนสามีไม่รู้ตัวมาก่อนว่านางจินวางแผนฆ่า แรงผลักดันที่ทำให้ตัดสินใจฆ่าสามี เนื่องจากความหึงหวงที่สามีหมกมุ่นในตัวนางจินและจะไปแต่งงานกับผู้หญิงคนใหม่ใช้เวลาคิดตัดสินใจประมาณ 6 ตัปคาร์ท ความรู้สึกแรกเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุด คือ ก้าว ต่อมามีเงินงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหากกลับไปอยู่ในเหตุการณ์ได้อีกครั้งจะไม่ฆ่าสามีสามีนางจินถึงแก่กรรมเมื่ออายุ 29 ปี มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดน่าน บิดามารดามีกิจการค้าของตนเอง มีบุตรชายคนเดียวคือสามีของนางจิน การศึกษาจบปริญญาตรี สาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ และกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท ก่อนถึงแก่กรรม

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่ทำให้กำเนิด

ดากับชายจะเถียงนางจินตามแบบค่านิยมของชาวจีน กล่าวคือ ให้ความสำคัญกับผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ดาชายจะดูว่ากล่าวนางจินเสมอ ๆ บางครั้งก็จะถูกตี หากคือหรือไม่เชื่อฟัง บิดามารดามักจะมีปัญหาขัดแย้งกัน ในเรื่องที่มารดาเป็นฝ่ายทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัว แต่บิดาไม่คอยทำงาน และมักจะขอเงินจากมารดาจึงเกิดการทะเลาะอยู่เสมอๆ เมื่อบิดามีภรรยาหลายคน มารดาจึงแยกทางไม่อยู่ด้วย นางจินมีความรู้สึก ว่า ไม่ชอบที่บิดามีภรรยาหลายคน ขาดความรับผิดชอบเคยคิดไว้ว่า ถ้ามีสามีจะไม่เลือกคนที่มิมีนิสัยชอบมีภรรยาหลายคนเหมือนบิดา ดาชายเถียงดูโดยไม่ค่อยให้อิสระในการคบเพื่อนต่างเพศเท่าใดนัก นางจินต้องหลบหรือแอบไปพบกับคู่รัก โดยไม่ให้ผู้ใหญที่บ้านรู้

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวของตนเอง

ความไม่เข้าใจในครอบครัวเกิดจากความหึงหวง ครั้งแรกสามีหึงหวงที่พบเห็นนางจินคุยอยู่กับเพื่อนผู้ชาย ด้วยท่าทีสนิทสนมคุ้นเคย ซึ่งสามีไม่รู้จักมาก่อน ในครั้งนั้นสามารถปรับความเข้าใจกันได้ ครั้งต่อมาเป็นกรณีที่นางจินหึงสามีที่ไปมีความสัมพันธ์กับหญิงอื่น ซึ่งในครั้งนี้ไม่สามารถปรับความเข้าใจได้ และเป็นเหตุให้นางจินฆ่าสามี

การถูกทำร้ายร่างกาย จิตใจ และการถูกข่มเหงทางเพศ

พฤติกรรมการกระทำของสามีที่นางจินรู้สึกว่าเป็นการบีบคั้นทำร้ายจิตใจคือในระยะหลังสามีขอรูปลูบให้นางจินมีผู้ชายคนอื่นได้ หากพบผู้ชายอื่นที่ถูกใจและพอใจ สามีอนุญาตให้ไปอยู่ได้เลข ซึ่งสามีพูดเรื่องนี้เมื่อสามีเริ่มไปมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนใหม่ นอกจากนั้นการที่นางจินทราบว่าสามีเริ่มมีผู้หญิงคนใหม่และสามีบอกกับนางจินว่ารักผู้หญิงคนใหม่และจะแต่งงานด้วย รวมทั้งการได้ยื่นการสนทนาทางโทรศัพท์ของสามีกับผู้หญิงในลักษณะที่เป็นห่วงเป็นใยซึ่งสามีไม่เคยประพฤติเช่นนี้กับนางจินเลย แม้ว่าจะอยู่กินกันมาถึง 10 ปี นอกจากนั้นการที่สามีบอกให้นางจินออกจากคอนโดที่พักกลับไปอยู่บ้านของนางจินเอง และการที่สามีบอกนางจินว่าไม่ได้รักเพียงแต่รู้สึกสงสาร ซึ่งเป็นคำพูดที่บั่นทอนจิตใจนางจินเป็นอย่างมาก ซึ่งการถูกทำร้ายจิตใจในครั้งนี้เป็นเหตุให้นางจินเกิดความหึงหวงและวางแผนฆ่าและฆ่าสามีในเวลาต่อมา

ค่านิยม ความเชื่อ เกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทที่เป็นใหญ่ของสามี

ภายหลังจากแต่งงานแล้วยังคงมีการติดต่อกับมารดาและญาติพี่น้องบ้างไม่บ่อยนัก เนื่องจากยังไม่ได้ทำพิธีแต่งงานตามขนบธรรมเนียมประเพณีให้ถูกต้อง นางจินต้องการให้สามีดำเนินการให้ถูกต้อง นางจินไม่ใคร่จะ ได้ติดต่อกับเพื่อนทำไคนัก ไม่มีเพื่อนสนิทที่จะคอยให้คำปรึกษาหรือปรับทุกข์ในครอบครัว ทั้งนางจินและสามีต่างคนต่างช่วยกันหาเงินเป็นรายได้ของครอบครัว ในส่วนของการใช้จ่ายนั้น แบ่งกันใช้จ่ายจะมีเงินเก็บส่วนหนึ่ง สามีช่วยทำงานบ้านในบางครั้ง โดยไม่ต้องร้องขอให้ช่วย การตัดสินใจในเรื่องสำคัญ ๆ จะขอคำปรึกษาหรือความเห็นจากสามีทุกครั้ง สามีเคยมีคู่รักมาก่อนที่จะอยู่กินกับนางจิน การที่สามีมีภรรยาใหม่นางจินคิดว่า เป็นเพราะสามีเข้าสู่ หลังจากอยู่กินกับนางจินแล้ว สามีปฏิบัติต่อนางจินไม่เหมือนช่วงก่อนการสมรส

ความผิดหวังในชีวิตสมรส

เนื่องจากนางจินมีความสัมพันธ์ทางเพศกับสามีตั้งแต่อายุ 15 ปี และสามีอายุ 19 ปี ในขณะนั้นโดยใช้เวลาคบหากับสามีนานประมาณ 1 ปี 6 เดือน และปีคั้งไม่ให้ผู้ใหญ่ทราบเรื่องมา โดยตลอดสามีเป็นผู้ส่งเสือนางจินเรียนหนังสือจนจบประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และเป็นผู้หางานให้นางจินทำ เหตุผลของการตัดสินใจที่มาอยู่กับสามีโดยนางจินไม่ได้สนใจว่าจะถูกต้องตามขนบธรรมเนียมประเพณีหรือถูกต้องตามกฎหมาย เพราะมีความรักในตัวสามีมาก สามีเป็นผู้ที่ให้ความอบอุ่น เป็นที่พึ่งทางใจ เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของนางจินตลอดเวลาที่อยู่ร่วมกัน 10 ปี สามีไม่เคยพูดถึงการมีบุตร ให้ความสนใจกับการทำงาน การอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวควรเป็นหน้าที่ของสามี

และภรรยาควรช่วยสามีด้วย สามีควรเป็นผู้นำของครอบครัวและควรรู้เรื่องสามีทุกเรื่อง ควรปรึกษาปัญหาและร่วมกันแก้ไขปัญหเวลาที่ถูกขัดใจหรือทำให้โกรธ นางจินจะนิ่งเฉยไม่พูดด้วย แต่ถ้าเป็นสามีทำให้ไม่พอใจจะร้องไห้ให้สามีปลอบ ช่วงก่อนเกิดเหตุนอกจากนางจินจะมีความรู้สึกหึงหวงสามีแล้ว ยังมีความรู้สึกน้อยใจคับแค้นใจ อึดอัดในใจที่สามีมีผู้หญิงอื่น และไม่ให้นางจิน อยู่ร่วมกันต่อไปอีก นางจินไม่สามารถปรึกษาใครได้เนื่องจากไม่สนิทสนมคุ้นเคยกับใครเป็นพิเศษ นอกจากสามี อีกทั้งไม่สามารถปรึกษากับมารดาหรือญาติพี่น้องได้ เนื่องจากไม่ต้องการถูกดูถูกดูแคลน ว่าประสบความสำเร็จในชีวิตสมรส นอกจากสามีแล้ว นางจินไม่คบหาเพื่อนผู้ชายคนใดเป็นพิเศษเลย ถ้าตั้งต้นชีวิตสมรสใหม่ได้ จะ ไม่เลือกสามีคนนี้อีก เพราะต้องการชีวิตครอบครัวแบบ หัวใจอมยิ้มเดียว เพื่อชีวิตครอบครัวที่เป็นสุข

กรณีศึกษาที่ 6

ชื่อ นางสาว (นามสมมุติ)

ข้อมูลทั่วไป

ปัจจุบันอายุ 32 ปี อาศัยอยู่ประจำที่คิด 30 ปี สามีถึงแก่กรรมขณะอายุ 35 ปี มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดเพชรบูรณ์ เรียนหนังสือจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ช่วยบิดามารดาทำนา ทำไร่ข้าวโพด โดยการเช่าทำ บิดามารดาไม่ได้เรียนหนังสือ อาชีพทำนา ทำไร่ รายได้ประมาณ 60,000 - 70,000 บาทต่อปี มีบุตรทั้งหมด 5 คน ชาย 1 คน หญิง 4 คน นางสาวเป็นคนที่มี 5 สถานภาพของครอบครัว ทอมืออาชีพ ไม่เป็นหนี้ใคร บิดามารดาเลี้ยงดูบุตรทั้ง 5 คนด้วยตนเอง ไม่มีความวิตกกังวล ไม่คิดถูก เพราะในครอบครัวไม่เคยมีความขัดแย้งอย่างรุนแรงในครอบครัว หลังจากเรียนหนังสือจบแล้ว นางสาวมาทำงานรับจ้างเย็บผ้าอยู่ในโรงงานที่กรุงเทพมหานคร ประมาณปีเศษ มารดาให้กลับบ้านเพื่อแต่งงานกับคนที่บิดามารดาเห็นสมควรเถิดให้ นางสาวปฏิเสธขอทำงานกับเงินระยะหนึ่งก่อน เมื่ออายุ 15 ปี บิดาถึงแก่กรรม นางสาวจึงต้องกลับมาช่วยมารดาและที่น้องทำนา ทำไร่ ได้พบกับชายคนที่มารดาขอให้แต่งงานด้วย

สามีมีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดเพชรบูรณ์ บิดามารดาแยกทางกัน สามีอยู่กับบิดามารดา มีพี่น้องร่วมบิดามารดา 4 คน จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มารดาสามีเห็นว่านางสาวเป็นคนขยันทำงาน ไม่คบหาเพื่อนผู้ชายเป็นคนไม่ใคร่ซุกซน หรือมีปากเสียงกับใครจึงมาสู่ขอนางสาวให้แต่งงานกับบุตรชาย ขณะเมื่อนางสาวมีอายุได้ 17 ปี โดยนางสาวได้รักใคร่ชอบพอสามีแต่อย่างใด นางสาวตัดสินใจแต่งงานเนื่องจากเป็นความต้องการของมารดาและเข้าใจว่ามารดาได้เลือกคนที่ดีที่สุดมาให้แล้ว

นางคำแต่งงานกับสามีโดยมีพิธีแต่งงาน บิดามารดารับรู้ทั้งสองฝ่าย ภายหลังจากแต่งงานสามีย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของนางคำ มีบุตรทั้งหมด 3 คน เป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 1 คน อายุ 14, 11 และ 7 ปี ตามลำดับ ช่วงแรกของการทำงานแต่งงานสามีประพฤติดนเป็นคนดีช่วยทำงานหารายได้เลี้ยงครอบครัว ต่อมาภายหลังจากสามีแต่งงานนั้น มักเสียการพนันเป็นจำนวนมากจนบางครั้งถึงกับหมดเนื้อหมดตัว สามีไม่ช่วยทำงาน นางคำต้องเป็นผู้รับภาระหาเงินมาเลี้ยงดูบุตรและสามี นางคำถูกสามีทำร้ายร่างกายครั้งแรกประมาณ 6 ปี หลังจากแต่งงาน และมักจะถูกทำร้ายร่างกายเสมอหากสามีขอเงินแล้วไม่ได้ ระยะเวลาอยู่กินกับสามีจนเกิดเหตุการณ์รวม 15 ปี จุดวิกฤตของปัญหาครอบครัวอยู่ที่นางคำไม่พอใจที่สามีทำร้ายถูกและทำร้ายมารดาของนางคำ

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

สถานที่เกิดเหตุคือ บ้านที่พักอาศัยของนางคำและสามี วันที่ 13 พฤศจิกายน 2540 เวลาประมาณ 22.00 น. นางคำกลับจากรับจ้างตัดผัก มาถึงบ้านพบสามีนั่งรออยู่เพื่อจะขอเงินไปดื่มสุราและเล่นการพนัน นางคำให้เงินไปแต่สามีไม่พอใจต้องการจำนวนมากกว่าที่ได้รับไป จึงเกิดความโมโห ครว้าไม้ที่อยู่ในบริเวณบ้านจะทำร้ายนางคำ แต่พลาดทำร้ายไม่ได้ มารดานางคำเดินออกมาจากในห้อง สามีเห็นจึงพยายามจะตรงเข้าทำร้ายมารดาของนางคำแทน นางคำพยายามป้องกันไม่ให้สามีเข้าทำร้ายมารดา โดยการคว่ำมือได้ จากที่โต๊ะรับประทานอาหารขณะหมูนวดกั๊กต้มมาจึงพลาดถูกบริเวณลำคอของสามีล้มลง เนื่องจากขาดแคลตึกและขา สามีจึงสิ้นใจระหว่างทางที่นางคำพาสามีไปโรงพยาบาล นางคำไม่เคยมีความคิดที่จะฆ่าสามีมาก่อน เคยเห็นวิธีการฆ่าจากในข่าวภาคกรรมในโทรทัศน์ ก่อนฆ่าสามี สามีได้ลงมือจะทำร้ายร่างกายมารดา นางคำจึงต้องตัดสินใจฆ่าสามี ก่อนเกิดเหตุการณ์นางคำและสามีไม่เคยรู้ตัวมาก่อน สถานการณ์โดยทั่วไปเป็นปกติดี แรงผลักดันที่ทำให้ฆ่าสามี มีเพียงเจตนาป้องกันไม่ให้สามีทำร้ายมารดาได้เท่านั้น เป็นการตัดสินใจโดยฉับพลัน ไม่เคยคิดมาก่อนและไม่ทันได้คิดว่าหากสามีตายแล้ว ตัวนางคำและบุตรจะเป็นอย่างไร ความรู้สึกแรกเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุด ตกใจ และสงสารบุตร 3 คน ที่จะต้องกำพร้าพ่อ ถ้ากลับไปอยู่ในเหตุการณ์ได้อีกจะไม่ฆ่าสามี

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่ให้น่าเน็ด

บิดามารดาเป็นคนจังหวัดเพชรบูรณ์ ไม่ได้รับการศึกษาอาชีพทำนาทำไร่ มีรายได้ประมาณ 60,000 – 70,000 บาท/ปี มีบุตรทั้งหมด 5 คน ชาย 1 คน และหญิง 4 คน สถานภาพของครอบครัวมีพอกินพอใช้ ไม่เป็นหนี้บิดามารดาเลี้ยงดูนางคำและพี่ ๆ ด้วยตนเอง ไม่ดูว่าหรือติดถูกเลข เพราะไม่มีเรื่องขัดแย้งในครอบครัว พี่น้องรักใคร่กันดี บิดาถึงแก่กรรมเมื่อนางคำอายุได้ 15 ปี

นางคำแต่งงานกับสามีเมื่ออายุได้ 16 ปีเศษ บิดามารดาให้อิสระในการคบเพื่อนต่างเพศโดยให้อยู่ใน
 สายตาของผู้ใหญ่ ภายหลังจากบิดาถึงแก่กรรม มารดาไม่ได้แต่งงานใหม่อีก เวลาที่บิดามารดามี
 ปัญหาขัดแย้งกัน จะใช้วิธีประณีประนอม ค่อยพูดจาปรึกษาหารือกัน ไม่เคยเห็นบิดามารดาใช้กำลัง
 ทำร้ายซึ่งกันและกัน

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวของตนเอง

นางคำนั้นเป็นคนที่ขยันทำมาหากิน ไม่ชอบการพูดคุยไร้สาระกับคนอื่น ๆ ชอบอยู่
 เงียบ ๆ ภายในครอบครัวของตนเองแต่งงานกับสามีคนนี้ มารดาเป็นผู้เลือกให้ ซึ่งนางคำคิดว่า
 มารดาเลือกคนดีให้แล้ว และในตอนเริ่มชีวิตครอบครัวของตนเองนั้น มีความประทับใจในตัวสามี
 ที่สามีขยันขันแข็ง ช่วยกันทำมาหากิน เมื่อสามีเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงอื่นและนางคำ
 อดทนทำให้สามีโกรธ ไม่พอใจ ทำร้ายร่างกายนางคำนั้น เป็นการเริ่มความรุนแรงในครอบครัวของ
 นางคำ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา และสามีจะเป็นผู้ก่อให้เกิดความรุนแรงในครอบครัวเสมอ มีใช้เฉพาะ
 ตัวนางคำเท่านั้น บุตร 3 คนและมารดาของนางคำก็ประสบกับความรุนแรงที่มาจากสามีนางคำด้วย
 นางคำไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยว่า ครอบครัวของตนจะต้องมาพบกับปัญหาที่ประสบอยู่ที่นี่ เพราะ
 บรรดาพี่น้องของนางคำอีก 4 คน ก็แต่งงานแยกครอบครัวไปไม่มีใครประสบปัญหาเช่นเดียวกับ
 นางคำเลย นางคำเองพยายามอดทนเพื่อลูก เพื่อครอบครัวมาโดยตลอด หลีกเลี่ยงการกระทบกระทั่ง
 และพยายามไม่ให้เกิดความรุนแรงในครอบครัวขึ้น

การถูกทำร้ายร่างกาย จิตใจ และการถูกข่มเหงทางเพศ

การทุบตีครั้งแรกเกิดขึ้นหลังจากแต่งงานได้ 6 ปี สาเหตุเนื่องมาจากสามีนางคำไป
 ชอบผู้หญิงอื่นแล้วนางคำพูดดักเตือน โดยมีได้หึงหวงหรือแสดงอาการโกรธ ไม่พอใจแต่อย่างไร
 แต่สามีไม่เข้าใจคิดว่านางคำจับผิดและต้องการหาเรื่องสามี จึงทุบตีและห้ามไม่ให้นางคำยุ่งเกี่ยว
 เรื่องนี้อีก การถูกทำร้ายร่างกายครั้งนี้ไม่มีผู้ใดเห็นเหตุการณ์ ต่อมาสามีทำร้ายร่างกายบุตรคนที่ 2
 เนื่องจากโมโหที่ใช้ไฟไปซื้อเหล้าแล้วบุตรชายไม่ได้ไปซื้อให้ในทันทีที่บิดาต้องการนอกจากนี้สามี
 ยังชอบทำร้ายร่างกายมารดาของนางคำ เนื่องจากขอเงินแล้วมารดานางคำไม่ให้ ก่อนเกิดเหตุการณ์
 สามีมีขอยเงินนางคำแล้วไม่ได้ตามจำนวนที่ต้องการ จึงเกิดโมโหพยายามจะทำร้ายนางคำ แต่ไม่
 สามารถทำร้ายได้จึงพยายามจะทำร้ายมารดานางคำ ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กัน เป็นเหตุให้นางคำป้องกัน
 มารดาของตนเอง แต่ด้วยความคมของมีดและบาดแผลที่ลึกมากบริเวณคอ ทำให้สามีนางคำตาย
 ในทันที

ในส่วนของการถูกทำร้ายจิตใจนั้น ตามีนางคำมินิธัยและพฤติกรรมเปลี่ยนไปจากคนที่ขยันทำมาหากินเลี้ยงครอบครัวเป็นอย่างดีกลายเป็นคนติดการพนัน ติดผู้หญิง ติดเหล้า บุหรี่ และทำสิ่งที่ผิดคิดหา โดยนางคำไม่ทราบสาเหตุที่ทำให้สามีเปลี่ยนแปลงไป เป็นสิ่งที่บั่นทอนจิตใจของนางคำเป็นอย่างมาก นอกจากนั้นสามีไม่ให้ความสนใจอบรมเลี้ยงดูบุตรของตนเอง ทั้งไม่ช่วยทำงานหาเงินเพื่อมารักษาบุตรสาวซึ่งป่วยเป็นโรคไตอีกด้วย และสามีมีพฤติกรรมที่ไม่สมควรต่อมารดาของนางคำ กล่าวคือ เคยทำร้ายร่างกายมารดาของนางคำ ขณะที่นางคำและลูก ๆ ไม่อยู่บ้าน 2 ครั้งแล้วมารดานางคำไม่ได้บอกให้ทราบ เพราะเกรงว่าจะเกิดเรื่องในครอบครัวนับเป็นสิ่งที่ทำร้ายจิตใจของนางคำเป็นอย่างยิ่ง นางคำไม่สามารถเลิกกับสามีได้เนื่องจากไม่ต้องการให้บุตรขาดบิดา และไม่ต้องการให้ได้ชื่อว่า ครอบครัวแตกแยก ซึ่งพฤติกรรมทั้งหมดนี้ สามีปฏิบัติต่อนางคำบ่อย ๆ ระยะเวลาที่สามีเปลี่ยนแปลงไปจนถึงวันที่เกิดเหตุรวมระยะเวลา 15 ปี

ในเรื่องของการถูกข่มเหงทางเพศนั้น นางคำปฏิเสธว่า ไม่เคยรับประทานยาชนิดใดชนิดหนึ่งเป็นประจำ ไม่มีโรคประจำตัว ในช่วงแรกของการใช้ชีวิตร่วมกับสามี นางคำจะร่วมหลับนอนกับสามีเป็นประจำสัปดาห์ละ 5 - 8 ครั้ง ไม่ได้มีความพึงพอใจทุกครั้ง รู้สึกเฉย ๆ คงเป็นเพราะนางคำไม่ได้รู้สึกรักใคร่ชอบพอนในตัวสามี ส่วนช่วงที่สามีติดการพนัน เหล้า และบุหรี่ นางคำมีความรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้ร่วมหลับนอนกับสามี เพราะจะรู้สึกเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานตั้งแต่เช้าจนกระทั่งค่ำมีคเกือบทุกวัน ทั้งงานที่ต้องทำนอกบ้านและงานบ้านที่ต้องกลับมาทำ โดยสามีไม่เคยช่วยเหลือ อาจเป็นเพราะสาเหตุนี้ สามีจึงไปสนิทสนมกับหญิงอื่น สามีไม่เคยร่วมหลับนอนในลักษณะที่ผิดปกติ และนางคำไม่เคยสำนึกถึงความใคร่ให้ตัวเอง นอกจากสามีแล้ว ไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้อื่นอีก

คำนิยาม ความเชื่อ เกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทที่เป็นใหญ่ของสามี

ครอบครัวคนที่รู้จัก นางคำยกย่องครอบครัวของพี่สาวเป็นครอบครัวที่น่าชื่นชมและเธอเป็นแบบอย่างเนื่องจากพี่เขยมีความเป็นผู้นำครอบครัวที่ดี ซึ่งนางคำอยากให้สามีของตนเองประพฤติได้เพียงครั้งหนึ่งของพี่เขยนางคำก็พอใจแล้วและคิดว่าครอบครัวของนางคำเป็นครอบครัวที่ประสบความสำเร็จแล้ว ซึ่งนางคำยังไม่อาจทราบได้ว่าวันพรุ่งนี้ หรือวันต่อ ๆ ไป บุตรของนางคำจะเป็นอย่างไร เมื่อนางคำต้องมารับโทษ ณ ที่นี้ หลังการแต่งงานนางคำยังคงมีการติดต่อกับมารดาและญาติพี่น้องคนอื่นอยู่เสมอ แต่สามีของนางคำไม่สามารถเข้ากับญาติพี่น้องได้ เนื่องจากถูกตั้งข้อรังเกียจว่าไม่ทำงานหนักเลี้ยงครอบครัว เล่นการพนันและไม่พอใจที่สามีนางคำเคยทำร้ายมารดาของนางคำ หากนางคำต้องการความช่วยเหลือมักจะไปปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่บ้านที่เคารพนับถือของนางคำ ผู้ที่เป็นผู้หาเงินอันเป็นรายได้หลักของครอบครัวคือนางคำ สามีทำงาน

รับจ้างทั่วไป ไม่เคยนำเงินรายได้มาให้นางคำหรือบุตรไว้ใช้บ้างเลย นางคำเป็นผู้รับภาระค่าใช้จ่ายในบ้านรวมตลอดทั้งค่ายา และค่ารักษาพยาบาลของบุตรคนกลางและคนเล็ก อีกทั้งนางคำไม่เป็นหนี้สินกับผู้อื่นนอกจากมารดาหรือพี่น้องเท่านั้น การตัดสินใจในเรื่องสำคัญ ๆ ของครอบครัว นางคำจะเป็นผู้ตัดสินใจเองแล้วจึงบอกให้สามีรับทราบเท่านั้น สามีไม่เคยช่วยทำงานบ้านเนื่องจากไม่ค่อยอยู่บ้าน จะกลับมาเวลาอาหารเย็นหรือเวลานอน ระหว่างอยู่กินกันสามีมีผู้หญิงอื่นอยู่บ้าง แต่ไม่ถึงกับได้ชื่อว่าเป็นภรรยาชู้

ความผิดหวังในชีวิตสมรส

แต่งงานเมื่ออายุ 17 ปี สามีอายุ 22 ปี เป็นการแต่งงานครั้งแรกและครั้งเดียว รวมระยะเวลาที่แต่งงานจนถึงเวลาที่เกิดเหตุประมาณ 15 ปี คบหากับสามีประมาณ 1 ปี จึงตกใจแต่งงาน โดยคำแนะนำของมารดาไม่ได้รู้สึกรักใคร่ชอบพอกันในตัวสามี ถ้าสามารถตั้งต้นชีวิตสมรสใหม่ได้ จะไม่เลือกสามีคนนี้ เพราะไม่เป็นผู้ปกครองครอบครัว สามีเปลี่ยนแปลงไปภายหลังการแต่งงานแล้ว และนางคำไม่สามารถเข้ากับมารดาของสามีได้ นางคำมีบุตร 3 คน สามีไม่เคยแสดงความรักหรือเอาใจใส่เลี้ยงดูบุตรทั้ง 3 คนเลย นางคำรับภาระเลี้ยงดูบุตรทั้ง 3 แต่เพียงผู้เดียว การที่สามีไปมีผู้หญิงอื่นอีก ถือเป็นปกติวิสัยธรรมดาของผู้ชายที่มักชอบมีผู้หญิงหลายคน และอีกส่วนหนึ่งมาจากการที่นางคำทำงานหนักเพื่อหารายได้มาเลี้ยงครอบครัว จนละเลยในเรื่องการอยู่ร่วมกันฉันสามีภรรยา กับสามีไปบ้าง สามีไม่มีความเป็นผู้นำของครอบครัวเลย ซึ่งควรเป็นหัวหน้างานหนักเงินเลี้ยงดูภรรยาและลูก เป็นคนดี เป็นตัวอย่างที่ดีแก่ลูก ภรรยาควรช่วยทำงานหนัก ดูแลความเป็นอยู่ของสามีและบุตร รวมตลอดไปถึงญาติ ภรรยาควรจะรู้เรื่องของสามีทุกเรื่อง แม้ว่าบางเรื่องอาจไม่ชอบรับรู้ สามีควรปรึกษาหารือกับภรรยาเสมอ ๆ นางคำเป็นผู้ที่มีอุปนิสัยไม่ค่อยแสดงออกทางอารมณ์ให้เห็นว่าโกรธ หรือถูกขังใจ และจะหลีกเลี่ยงการทะเลาะเบาะแว้ง หากสามีเป็นผู้ทำให้ไม่พอใจจะนิ่งเฉยไม่ตอบโต้ใด ๆ เคยมีปัญหาขัดแย้งกับญาติของสามีอยู่บ้าง ความประพฤติกของสามีที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นางคำมักจะปรึกษาปัญหาทั้งกับมารดาหรือพี่ ๆ ของนางคำ เคยคิดจะเลิกกับสามีแต่เมื่อนึกถึงลูกว่าควรจะมีทั้งพ่อและแม่ จึงไม่ได้ขอหย่าจากสามี สิ่งที่นางคำอยากให้สามีของคนประพฤติก คือ ปฏิบัติตัวให้ได้เพียงส่วนหนึ่งเหมือนดังเช่นสามีของครอบครัวอื่นประพฤติกปฏิบัติต่อกัน ก็เพียงพอสำหรับนางคำแล้ว ถ้าสามารถตั้งต้นชีวิตสมรสใหม่ได้ จะไม่เลือกสามีคนนี้อีก

กรณีศึกษาที่ 7

ชื่อ นางนิต (นามสมมุติ)

ข้อมูลทั่วไป

ปัจจุบันนางนิตอายุ 45 ปี อายุขณะกระทำความผิด 40 ปี สามีถึงแก่กรรมเมื่ออายุ 44 ปี นางนิต เกิดที่จังหวัดอ่างทอง เมื่ออายุประมาณ 3 - 4 ปี บิดามารดาขายครอบครัวไปอยู่ที่จังหวัดกำแพงเพชร บิดามารดาอาชีพ ทำนา ทำไร่ข้าวโพด มีบุตรทั้งหมด 11 คน เป็นชาย 4 คน หญิง 7 คน นางนิตเป็นคนที่ 5 เรียนหนังสือจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บิดามารดาไม่ได้เรียนหนังสือ นอกจากจะช่วยบิดามารดาทำไร่แล้ว ยังช่วยกันเลี้ยงวัวประมาณ 50 ตัว อีกด้วย ทำให้สภาพของครอบครัว มีพอกินพอใช้ ไม่เป็นหนี้ นอกจากบุตร 11 คนแล้ว บิดายังอุปการะน้องสาว 2 คน น้องชายอีก 1 คน ด้วย เนื่องจาก ปู่กับย่า ถึงแก่กรรม

สามีมีภูมิตำนนาคิมอยู่จังหวัดร้อยเอ็ด เมื่อครอบครัวของสามีย้ายมาอยู่ใกล้กับครอบครัวของนางนิตที่จังหวัดกำแพงเพชร นางนิตจึงได้พบกับสามี บิดามารดาของสามีมาติดต่อ ทบทวนบิดามารดาของนางนิตเพื่อขออนางนิตให้แต่งงานกับบุตรชาย นางนิตปฏิเสธ ไม่ยินยอม แต่งงานด้วย แต่เนื่องจากบิดามารดาหวั่นเกรงที่จะให้นางนิตแต่งงานกับสามี นางนิตจึงยอมแต่งงาน ทั้งนี้ เพื่อทดแทนบุญคุณบิดามารดา บิดามารดาสามีได้นำที่นามานเป็นของหมั้นแทนเงินและทองคำ ประเพณี มีพิธีแต่งงานที่บ้าน โดยบิดามารดาทั้งสองฝ่ายรับรู้ หลังแต่งงานสามีย้ายมาอยู่ที่บ้านของนางนิตที่ถูกค่อออกไปจากบ้านของบิดามารดา สามีไม่ช่วยนางนิตทำนา ทำไร่ ครอบค้ำตุรา เมื่อมาแล้วจะทำลาข้าวของในบ้าน และหากมาตุราสามีจะค้ำค้อมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับนางนิตทุกครั้ง มีบุตรรวม 3 คน เป็นชายทั้งหมด ปัจจุบันอายุ 21, 20 และ 19 ปีตามลำดับ สามีไม่ช่วยเลี้ยงดูบุตรเลย แม้เวลาที่นางนิตไปคลอดบุตร สามีก็ไม่เคยไปดูแลเลย นางนิตเป็นทำงานในบ้านทุกอย่าง แต่ผู้เคี้ยว สามีเคยทำร้ายร่างกายนางนิตโดยการคบบปากหนึ่งที ระยะเวลาอยู่กินกับสามีจนถึงวันเกิดเหตุประมาณ 25 ปี จุดวิกฤตของปัญหาอยู่ที่พฤติกรรมกระทำของสามีที่ร่วมกันกับบิดาสามี และญาติที่น้องของสามี จะโก่งที่นาซึ่งเป็นของหมั้นของนางนิต

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

สถานที่เกิดเหตุ คือ บ้านที่พักอาศัยของนางนิตและสามี เวลาที่เกิดเหตุประมาณ 24.00 น. วันที่ 1 ตุลาคม 2538 นางนิตไม่สบายเป็นไข้นอนหลับอยู่ในห้อง คั้งค้ำค้อมเวลาประมาณ 20.00 น. เวลา

ประมาณ 22.00 น. สามีมามาถูกรถกลับมาบ้านเรียกให้นางนิตเปิดประตูห้องนอน นางนิตไม่เปิดเนื่องจากรู้สึกไม่ค่อยสบาย สามีมโห้บอกว่านางนิตและถือคฤหัสถ์ประตูไม่ให้นางนิตออกจากห้องได้ และสามีนอนเฝ้าอยู่หน้าประตูนั้น เวลาประมาณ 24.00 น. นางนิตต้องการเข้าห้องน้ำ ไม่สามารถออกได้จึงปีนหน้าต่างออกมาทางด้านหลัง เมื่อเดินย้อนมาตรงที่สามีนอนหลับอยู่ เกิดความโกรธแค้นที่สามีนั่งนางนิต และโกรธที่บิดาของสามีและญาติร่วมกันจะโกงที่นาที่เป็นของหมั้นของนางนิต เหตุสะสมความกดดันที่ผ่านมทำให้นางนิตเกิดความแค้นหันไปคว่ำมีคมเขียดคอสามีนั่งนอนหลับอยู่ นางนิตรอนแค้นใจว่าสามีตายแล้ว จึงไปหารมาคาที่บ้านซึ่งอยู่ในบริเวณเดียวกันนั้น นางนิตเคยมีความคิดที่จะฆ่าสามีมมาก่อน เป็นเหตุสะสมเนื่องจากสามีมเคยทำร้ายร่างกายนางนิต และเวลาที่มาตุลาจะทำลายข้าวของในบ้านสามีมเคย ร่วมกันกับญาติผู้น้องให้ประทุษณ์ไม่เหมาะสมทางเพศกับนางนิต และร่วมกันกับญาติจะโกงที่ดินคังถั่ว สภาพร่างกายและจิตใจของนางนิตก่อนตัดสินใจฆ่า รู้สึกเสียใจคับแค้นใจ ที่สามีมมีพฤติกรรมที่ไม่ดีต่อนางนิต การตัดสินใจฆ่าสามีมในครั้งนี้ นางนิตได้รับคำแนะนำจากที่ชายคนโตของสามีมทั้งในเรื่องอาวุธที่ใช้ฆ่า เวลา และสถานที่ ก่อนหน้านั้นประมาณ 6 - 8 ตีปาค่า คำพูดสุดท้ายของสามีมคือ จะขังนางนิตให้ตายอยู่ในห้องนอน ก่อนตัดสินใจนางนิตคิดแล้วว่า ตัวของนางนิตเองคงจะต้องรับโทษที่ได้กระทำลงไป ส่วนบุตรชาย 3 คน ซึ่งมาทำงานรับจ้างอยู่ในกรุงเทพมหานครนั้น จะไม่ลำบากและเดือดร้อนหากต้องกำพร้าบิดา ความรู้สึกแรกเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุด นางนิตรู้สึกพอใจไม่แน่ใจว่าสามีมตายแล้วหรือไม่ หากกลับไปอยู่ในเหตุการณ์ได้อีกครั้งจะไม่ฆ่าสามีม เนื่องจากต้องมารับโทษเป็นเวลานาน ณ ที่สถานแห่งนี้

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่ให้แก่บิด

บิดมารดาไม่ได้รับการศึกษาจากโรงเรียน บิดมารดาอาชีพทำนา ทำไร่ข้าวโพด มีบุตร 11 คน ชาย 4 คน และหญิง 7 คน สภาพของครอบครัวมีรายได้พอเลี้ยงครอบครัวโดยไม่เป็นหนี้ บุตรทุกคนจะช่วยบิดมารดาทำนา ทำไร่ บิดมารดาเป็นผู้เลี้ยงดูบุตรทั้ง 11 คน ด้วยตนเอง ในครอบครัวไม่ทะเลาะกันอย่างรุนแรงไม่ค่อยมีความขัดแย้งกัน นอกจากบิดมารดาจะต้องเลี้ยงดูบุตรทั้ง 11 คนแล้ว ยังต้องให้การอุปการะเลี้ยงดูญาติผู้หญิง 2 คน และชายอีก 1 คน เนื่องจากปู่ย่า ถึงแก่กรรม ตั้งแต่บิดาและน้องยังเด็กอยู่ การเลี้ยงดูของบิดาเป็นไปในลักษณะที่ดูแลน้อง บิดมารดาให้อิสระในการคบเพื่อนต่างเพศ แต่ทั้งนี้ต้องอยู่ในความดูแลของที่ชาย หรือน้องชาย หากนางนิตหรือพี่น้องผู้หญิงจะมีเพื่อนผู้ชายมาคุยด้วย บิดามีภรรยาเพียงคนเดียว ทำงานหนักเนื่องจากมีสมาชิกของครอบครัวเป็นจำนวนมาก

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวของตนเอง

ความรุนแรงในครอบครัวของนางนิต จะไม่ใช่ความรุนแรงที่เกิดจากการถูกทำร้ายร่างกาย แต่จะเป็นความรุนแรงที่มีผลต่อจิตใจของสมาชิกในครอบครัว เพราะสามีมาตุรมแล้วจะทำลายข้าวของในบ้านเสมอ ถึงของในบ้านจะถูกสามีทำลายเกือบทุกอย่าง ชกเว้น ครกและถังแก๊ส พฤติกรรมที่สามีประพฤติเป็นประจำอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การด่าว่านางนิตผู้เป็นภรรยาตลอดระยะเวลาที่อยู่ร่วมกัน สามีไม่เคยชมหรือยกย่องชื่นชมในดีวัตรและคุณงามความดี สามีจะลงโทษบุตรทั้ง 3 คน อยู่เสมอ จากการที่สามีไม่มีงานทำเป็นหลักแหล่งแน่นอน นางนิตต้องเป็นผู้รับภาระรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในบ้านทั้งหมด ต้องทำงานหนักมากขึ้น ในช่วง 5 ปี ที่ผ่านมาจะซื้อ ยาขยัน หรือบางครั้ง ยาอื่นมากินเพื่อให้ร่างกายมีกำลังในการทำงานเนื่องจากอายุมากขึ้น หากไม่กินยา บางครั้งจะไม่สามารถทำงานหนัก ๆ ได้ โดยสามีไม่ได้ให้ความสนใจในเรื่องนี้เลย สามีไม่ทำร้ายร่างกายนางนิต แต่จะตีและเตะลูกชายบ่อย ๆ โดยไม่มีเหตุผล ทำให้บุตรชายทั้ง 3 คน กลัวการถูกบิดาทำร้ายร่างกาย จึงหลีกเลี่ยงการพบกับบิดา ส่วนนางนิตเอง ก็จะพยายามหลบเลี่ยงสามีอยู่เสมอเช่นกัน เพราะไม่ต้องการให้ความรุนแรงในครอบครัวทวีความรุนแรงมากขึ้น

การถูกทำร้ายร่างกาย จิตใจ และการถูกข่มเหงทางเพศ

การทำร้ายร่างกายเกิดขึ้นครั้งแรกหลังจากแต่งงานได้ประมาณ 3 ปี เนื่องจากนางนิตบ่นว่า ที่สามีชอบดื่มสุรามือเมาแล้วชอบทำลายข้าวของในบ้านเสียหาย สามีคบปากนางนิตหนึ่งที นางนิตไปอาศัยอยู่กับญาติโดยพาบุตร 2 คนไปด้วย นางนิตรู้สึกเสียใจที่สามีได้ทำกับคนเช่นนั้น จากเหตุการณ์ครั้งนั้น สามีไม่ได้ขู่โทษแต่ได้ไปตามให้นางนิตกลับมาอยู่ด้วยกัน โดยให้สัญญาว่าจะไม่ทำร้ายนางนิตอีก สามีชอบทำร้ายร่างกายบุตรชาย 3 คน ตลอดมาตั้งแต่เมื่อประมาณ 2 ปีก่อนหน้านี้ สามีมาตุรมและโมโหถือปืนไล่จะฆ่านางนิต เนื่องจากนางนิตไม่ยอมให้ร่วมหลับนอนด้วย

พฤติกรรมของสามีที่กระทำเป็นนิสัยนับแต่วันแรกที่แต่งงานจนถึงวันที่เกิดเหตุการณ์นั้นคือ เวลาที่สามีมาตุรมแล้ว จะต้องด่าว่านางนิตเป็นประจำ ซึ่งเป็นสิ่งที่นางนิตไม่เข้าใจว่าทำไมสามีจึงมีพฤติกรรมเช่นนั้น ซึ่งนางนิตถือว่าเป็นสิ่งที่บั่นทอนจิตใจของผู้เป็นภรรยาเป็นอย่างมาก การทำร้ายจิตใจ ในเวลาต่อมาคือการที่สามีรู้เห็นเป็นใจให้ญาติพี่น้องแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมต่อนางนิต ในลักษณะที่เป็นการดูถูกเหยียดหยาม นับว่าเป็นการทำร้ายจิตใจของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาเป็นอย่างมาก การทำร้ายจิตใจครั้งต่อมา ซึ่งนางนิตถือว่าเป็นการทำร้ายจิตใจมากที่สุดคือการที่บิดาของสามีและญาติพี่น้องของสามี มีพฤติกรรมที่จะโก่งที่นาซึ่งเป็นของหมั้นของนางนิต เป็นเหตุให้นางนิตทนไม่ได้ คิดที่จะฆ่า และฆ่าสามีในเวลาต่อมา

ในส่วนการถูกข่มเหงทางเพศนั้น เนื่องจากนางนิตไม่ได้รักใคร่ชอบพอกับสามีมาก่อน แต่งงานกับสามีด้วยเหตุผลที่ตนเองเป็นผู้หญิง ไม่สามารถบรรเทาความทุกข์ทรมานใจได้ จึงตกลงใจแต่งงานกับชายที่บิดาเป็นผู้เลือกให้ เพื่อลดทอนบุญคุณ นางนิตไม่เคยทราบถึงพฤติกรรมทางเพศของสามีมาก่อน ภายหลังจากแต่งงานจึงรู้ว่า สามีนั้นเมื่อเมาสุราแล้ว จะต้องร่วมหลับนอนกับผู้หญิงทุกครั้ง สามีจะดื่มสุราและเมาเกือบทุกวัน ซึ่งในระยะแรกของการอยู่ร่วมกัน นางนิตยังพอมีความสุข ความพึงพอใจจากการร่วมเพศบ้าง แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไป การที่ต้องมีเพศสัมพันธ์ที่ต้องฝืนใจ ต้องอดกลั้น เนื่องจากเป็นสามีตลอดจนความไม่สมดูลย์ในเรื่องความดี ความบ่อขครั้ง รวมทั้งขนาดของอวัยวะเพศ และการที่อยู่ในสภาพเหมือนถูกบังคับให้ต้องมีเพศสัมพันธ์ ทำให้ความอดกลั้นลดน้อยลงไปทุกที จนบ่อขครั้งที่นางนิตขอหย่า แต่สามีก็ไม่ยอม ซึ่งพฤติกรรมของสามีในเรื่องเพศเช่นนี้ ทำให้นางนิตรู้สึกเบื่อหน่าย รำคาญ พยายามหลบเลี่ยงอยู่เสมอ ๆ

คำนิยาม ความเชื่อ เกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทที่เป็นใหญ่ของสามี

นางนิตยกย่องชื่นชมครอบครัวของบิดามารดาของตนเอง ว่าเป็นครอบครัวที่ควรเอาเป็นแบบอย่าง เนื่องจากนางนิตรักและเคารพบิดามารดามาก บิดามารดาขอให้ความช่วยเหลือนางนิตตลอดเวลา ส่วนครอบครัวที่นางนิตคิดว่าประสบความล้มเหลว คือ ครอบครัวของบิดามารดาสามี เนื่องจากหลังมารดาสามีเสียชีวิตได้ 7 วัน บิดาได้พาภรรยาใหม่เข้ามาอยู่ในบ้านเป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว หลังแต่งงานแล้วนางนิตยังคงติดต่อกับบิดามารดาญาติพี่น้องและเพื่อนฝูงตามปกติ สามีมิได้ตำหนิเตือนแต่อย่างใด และยังคงขอรับความช่วยเหลือจากบิดามารดาอยู่เสมอ นางนิตมักจะไปขอรับคำปรึกษาจากพี่ชายคนโตของสามีโดยให้เหตุผลว่า เป็นคนที่มีความเป็นธรรมไม่เข้าข้างน้องชายเวลาที่น้องชายทำความคิด ในส่วนการหารายได้ของครอบครัวนั้น นางนิตจะเป็นผู้หารายได้หลักของครอบครัว รวมตลอดถึงการใช้จ่ายในบ้าน หากรายได้ไม่พอกับรายจ่ายจะไปขอความช่วยเหลือโดยขอมิเงินจากมารดาเสมอ ในเรื่องการตัดสินใจเรื่องสำคัญ ๆ ภายในบ้านมักไม่ใคร่ขอความเห็นจากสามีเท่าใด รวมทั้งสามีไม่ช่วยงานบ้าน เนื่องจากสามีถือว่าเป็นงานของผู้หญิงภายหลังจากการสมรสสามีปฏิบัติต่อนางนิตไม่เหมือนช่วงก่อนการสมรส

ความผิดหวังในชีวิตสมรส

นางนิตสมรสเมื่ออายุ 15 ปี ในขณะที่สามีอายุ 17 ปี เป็นการสมรสครั้งแรกและครั้งเดียว ระยะเวลาอยู่กินจนถึงวันที่เกิดเหตุประมาณ 25 ปี คบหากับสามีแบบผัวเมียประมาณ 3 ปี เหตุที่ตัดสินใจแต่งงานเนื่องจากบิดาเห็นชอบให้แต่งงานกับสามีคนนี้ นางนิตมิได้รักใคร่ชอบพอกัน เนื่องจากรักบิดามารดามาก ไม่สามารถจะลดทอนบุญคุณของพ่อแม่ด้วยวิธีการอื่นได้ จึงตัดสินใจ

แต่งงานตามที่บิดาเห็นสมควร นางนิลเริ่มต้นชีวิตสมรสกับสามีด้วยความรู้สึกที่ว่าคนรักไม่ได้ คนได้ไม่รัก มีความรู้สึกว่าเป็นทาส ไม่มีความรู้สึกว่าเป็นตัวเมียกัน เข้ากับบุคคลในครอบครัวของสามีได้แต่ไม่ค่อยดีนัก มีบุตรชาย 3 คน สามีชอบบุตรสาวมากกว่า จึงไม่ค่อยให้การเอาใจใส่รักใคร่และเลี้ยงดูบุตรชายทั้งสามคนเป็นภาระหน้าที่ของนางนิลเนื่องจากสามีมักชอบทำร้ายร่างกายบุตรชายบุตรทั้ง 3 คน จึงมีปัญหาทางจิตใจ นางนิลไม่ขัดข้องหากสามีมีภรรยาอื่นนอกจากนางนิล แต่ต้องหย่ากันให้เรียบร้อย คิดว่าการอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวเป็นหน้าที่ของสามี สามีควรเป็นผู้นำของครอบครัว ควรเป็นผู้หาเลี้ยงช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูเป็นแบบอย่างที่ดีแก่บุตรชาย และควรให้เกิดรักกับภรรยาด้วย ภรรยาจำเป็นต้องรู้เรื่องของสามีทุกเรื่อง ควรเป็นการบอกเล่าจากสามีเอง ถ้าถูกขัดใจหรือถูกทำให้โกรธจะไม่พูด ไม่ถาม แต่หากเป็นสามีทำให้ไม่พอใจ นางนิลจะถามและพูดปรับความเข้าใจทุกครั้ง เคยมีปัญหาขัดแย้งกับญาติของสามีกรณีผู้สาว การแก้ปัญหา marital ของนางนิลจะเป็นผู้ให้คำปรึกษาโดยตลอด เคยขอหย่ากับสามีแต่สามีไม่ยอมหย่าด้วย นางนิลมีเพื่อนชายที่ให้ความสนิทสนมเป็นพิเศษหนึ่งคน หากตั้งต้นชีวิตสมรสใหม่ได้จะเลือกเพื่อนชายคนนี้เป็นแทนสามี

กรณีศึกษาที่ 8

ชื่อ นางดา (นามสมมุติ)

ข้อมูลทั่วไป

ปัจจุบันอายุ 47 ปี อายุขณะกระทำคามผิด 41 ปี สามีถึงแก่กรรม ขณะอายุ 46 ปี มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดเชียงใหม่ จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บิดามารดาไม่ได้เรียนหนังสือ อาชีพรับจ้างทำนา ทำไร่อาสุบ มีบุตรทั้งหมด 8 คน ผู้ชาย 4 คน ผู้หญิง 4 คน นางดาเป็นบุตรคนที่ 5 สถานภาพของบิดามารดา ค่อนข้างยากจน เดิมมีที่ดินเป็นของตนเอง เมื่อนำที่ดินไปจำนองเพื่อนำเงินมาซื้อปุ๋ยและยาฆ่าแมลงทำให้หนี้สินพอกพูนมากขึ้น จนไม่สามารถไถ่ที่นาออกมาได้ จึงต้องไปรับจ้างทำนาแทน บิดามารดาเลี้ยงดูบุตรทั้ง 8 คน ด้วยตนเอง โดยให้พี่ชายคนโต เลี้ยงน้องเวลาที่บิดามารดาไปทำงาน ในนา

นางดาพบกับสามีครั้งแรกที่บ้านของนางดา เนื่องจากสามีเป็นเพื่อนของพี่ชายคบหากันได้ประมาณ 3 ปี สามีเห็นว่านางดาเป็นคนเรียบร้อย ไม่ค่อยพูดจาขยันทำงาน จึงให้พี่ใหญ่มาสู่ขอบิดามารดาเห็นว่านางดามีอายุพอสมควร และสามีก็เป็นคนดีขยันทำมาหากินจึงอนุญาตให้แต่งงานกันโดยจัดพิธีแต่งงานตามประเพณีที่บ้าน ที่ไม่ได้เรียกร้องค่าเลี้ยงดู ขณะแต่งงานนางดาอายุ 17 ปี ภายหลังแต่งงานสามีมาอยู่ที่บ้านของนางดา มีบุตรสาว 1 คน ปัจจุบันอายุ 25 ปี สามี

เป็นคนที่มีความรับผิดชอบช่วยทำมาหาเลี้ยงครอบครัวมาโดยตลอด นอกจากทำไร่ชาตูปแล้ว ตามีจะไปรับจ้างทำงานก่อสร้าง รับจ้างทำงานในสวนลำไย หรือไปทำงานในโรงงานชาตูป จนสามารถเก็บเงินปลูกบ้านได้เอง นางดาพร้อมบุตรสาวและตามีย้ายมาอยู่ที่บ้านหลังใหม่ โดยนางดาจะไปขายผักที่ตลาดคันลำไย ตามีจะช่วยไปรับผักมาให้นางดาขาย ซึ่งทั้ง 2 คน จะต้องออกจากบ้านประมาณ 04.00 น. และกลับถึงบ้านประมาณ 22.00 น. – 23.00 น. เป็นประจำทุกวัน ประมาณสามปีเศษต่อมา มีขโมยพยายามจะเข้ามาลักทรัพย์ภายในบ้าน เนื่องจากบุตรสาวเฝ้าบ้านอยู่ขโมยไม่สามารถขโมยของไปได้ ตามีจึงให้นางดาเฝ้าบ้านอยู่เป็นเพื่อนกับบุตรสาว ตามีเป็นผู้รับจ้างส่งของที่ตลาดแก่แม่ของผู้เคียว ประมาณสองเดือนเศษ ค่อมานางดาทราบจากเพื่อนในตลาดว่า ตามีนั้นมีหญิงหม้ายถูกคิด 2 คน มาคิดพันอยู่กับตามี นางดาสอบถามจากตามีทราบว่าเป็นความจริง จึงมีปากเสียงกัน ตามีได้ไม่ให้นางดาอยู่ที่บ้านจะรับหญิง ซึ่งเป็นภรรยาหม้ายอยู่ด้วย ระยะเวลาที่อยู่กินด้วยกันจนถึงวันเกิดบุตรรวม 24 ปี จุดวิกฤตของปัญหาอยู่ที่การที่ตามีมีภรรยาหม้าย เป็นเหตุให้นางดาเกิดความหึงหวงและเกิดเหตุการณ์ฆ่าตามี

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

สถานที่เกิดเหตุบริเวณบ้านที่พักอาศัยของนางดาและตามี เวลาที่เกิดเหตุประมาณ 18.00 น. ของวันที่ 19 เมษายน 2538 ในวันเกิดเหตุตามีพาภรรยาหม้ายไปงานที่บ้านผู้ใหญ่บ้าน นางดาพบเห็นเกิดความโกรธ ที่ตามีกระหน่ำหยีคหขามค่อมานางดา ระหว่างที่นางดากลับมาที่บ้าน ตามีได้พาภรรยาหม้ายกลับมาที่บ้าน นางดาหลบอยู่ในห้องครัวบริเวณหลังบ้าน เมื่อเห็นตามีป้อนอาหารให้กับภรรยาหม้ายจึงเกิดบันดาลโทสะ ใช้นิยังตามีและภรรยาหม้ายดา นางดาไม่เคยมีความคิดที่จะฆ่าตามีมาก่อน ก่อนตัดสินใจฆ่าเนื่องจากเกิดความหึงหวงที่ตามีปฏิบัติค่อมานางดา ไม่เหมือนค่อมานางดาที่ปฏิบัติต่อภรรยาหม้าย ไม่มีบุคคลอื่นร่วมมือหรือช่วยเหลือในการก่อเหตุครั้งนี้ ก่อนเกิดเหตุการณ์นางดาและตามีมักมีปากเสียงกันในเรื่องที่ตามีไปมีภรรยาหม้าย และจะพาภรรยาหม้ายมาอยู่ในบ้านด้วย แรงผลักดันที่ทำให้นางดาฆ่าตามี คือ บันดาลโทสะอันเกิดจากความหึงหวงตัดสินใจฆ่าโดยฉับพลัน ไม่เคยคิดมาก่อนว่าถ้าตามีดา ค่อมานางดาและบุตรจะเป็นอย่างไร ความรู้สึกแรกเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุด คือ ตกใจกลัว และคิดว่าได้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษ ถ้าสามารถกลับไปอยู่ในเหตุการณ์อีกครั้งจะไม่ฆ่าตามี

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่ให้น่าสนใจ

บิดามารดาไม่ได้รับการศึกษาจากโรงเรียน มีอาชีพรับจ้างทำนา ทำไร่ มีบุตรทั้งหมด 8 คน เป็นชาย 4 คน และหญิง 4 คน สถานภาพของบิดามารดาถือได้ว่าค่อนข้างยากจน เดิมมีที่ดินเป็น

ของตนเอง เมื่อนำไปจำหน่ายเพื่อนำเงินมาเป็นค่าปุ๋ย ค่ายาฆ่าแมลง จึงมีหนี้สินพอกพูนขึ้น จนไม่สามารถไล่ที่นาออกมาได้ แม้ว่าจะมีฐานะค่อนข้างยากจน แต่บิณฑบาตก็เลี้ยงดูบุตรทั้ง 8 คน ด้วยตนเอง โดยให้บุตรคนโตที่พอช่วยพ่อแม่ทำงานและเลี้ยงดูน้อง ๆ บิณฑบาตเพียงคนเดียว ไม่ได้ ไม่ค่อยจะมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้ง หรือมีปัญหาขัดแย้งกัน เพราะต่างต้องช่วยกันทำมาหากิน บิณฑบาตไม่ค่อยใส่ใจในเรื่องการคบหาเพื่อนต่างเพศของบุตรเท่าใดนัก เพียงแต่ดักเตือนมิให้ทำผิดศีลธรรม จาริด และประเพณีอันดีงามเท่านั้น

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวของตนเอง

ตลอดระยะเวลาที่นางดาอยู่ร่วมกับสามีไม่เคยปรากฏความรุนแรงในครอบครัวเลย แม้สามีจะดื่มเหล้ามาในบางโอกาส หรือเล่นการพนันบ้าง ก็ไม่เคยที่จะทุบตี ทำร้ายร่างกายนางดาเลย ความขัดแย้งในครอบครัวมีในลักษณะที่ถือว่าแต่ละครอบครัวจะต้องมีแค่สามารถปรับความเข้าใจกันได้ จนกระทั่งสามี ไปมีความสัมพันธ์กับหญิงหม้ายลูกคิด 2 คน สามีเริ่มทำร้ายร่างกายนางดาหลังจากที่นางดาทราบเรื่องและไล่นางดาออกจากบ้าน นางดาต้องหลบเถียงกลับ ไปอยู่บ้านของมารดาชั่วคราวเพื่อไม่ให้บุตรสาวต้องเดือดร้อนตามไปด้วย

การถูกทำร้ายร่างกาย จิตใจ และการถูกข่มเหงทางเพศ

การถูกทำร้ายร่างกายครั้งแรกเกิดขึ้น เมื่อครั้งที่นางดาทราบว่า สามีไปมีความสัมพันธ์กับหญิงหม้ายลูกคิด 2 คน แล้วซักถามจากสามี ทำให้สามีไม่พอใจมาก ถึงกับถ่มม唾ได้ ไล่จะฟันนางดา นางดาหลบหนีทัน จึงรอดจากการถูกทำร้ายร่างกาย นางดารู้สึกเสียใจมากที่สามี แสดงให้เห็นถึงการยอมรับว่าได้ปันใจให้หญิงอื่นแล้ว เหตุการณ์ต่อมา แม้ว่าสามีจะไม่ได้ทำร้ายร่างกายนางดาอีก แต่การออกปากไล่ไม่ให้อยู่ในบ้าน เพราะจะนำหญิงอื่น มาอยู่ด้วยนั้น ทำให้นางเกิดความสะเทือนใจเป็นอย่างยิ่ง พร้อมกับรู้สึกอับอายเพื่อนบ้าน ที่รู้เห็นเหตุการณ์โดยตลอด นางดาเกิดความรู้สึกกลัวกลัวหวาดต้องมีการพบกับสามีหรือมีความขัดแย้งเกิดขึ้นอีก อาจถูกสามีฆ่าตายได้ จึงพยายามหลบเถียง ไม่เผชิญหน้ากับสามี โดยจะมาพบกับบุตรสาวที่บ้านทุกวัน ในเวลาที่สามีไม่อยู่บ้าน ทำให้นางดารับรู้ถึงพฤติกรรมของสามีกับภรรยาโดยตลอด

ในส่วนของการถูกข่มเหงทางเพศนั้น นางดาไม่เคยรับประทานยาชนิดใดมาก่อน ไม่มีโรคประจำตัว ความสัมพันธ์ทางเพศกับสามีนับตั้งแต่แต่งงาน ปกติดี แม้ว่าจะไม่พึงพอใจทุกครั้งที่ร่วมหลับนอน ไม่เคยตำหนิใครให้ตนเอง ปฏิเสธการร่วมหลับนอนกับสามี ในลักษณะที่ผิดปกติ และนอกจากสามีแล้ว นางดาไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายคนอื่นอีก

คำนิยาม ความเชื่อ เกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทที่เป็นใหญ่ของสามี

ครอบครัวคนรู้จักที่นางคาดคิดว่าเป็นครอบครัวที่น่าชื่นชมยกย่องและเอาเป็นแบบอย่าง คือ ครอบครัวของเพื่อนข้างบ้าน เนื่องจากเป็นผู้ที่ให้ความช่วยเหลือแก่นางคนเสมอ ๆ การติดต่อกับญาติพี่น้องภายหลังการแต่งงาน มักจะติดต่อกับญาติทางฝ่ายนางมากกว่าทางสามี หากต้องการความช่วยเหลือนางจะไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนข้างบ้าน ในครอบครัวนางคนและสามีจะช่วยกันทำงานหาเงิน เก็บเงิน และนางคนจะเป็นผู้จัดการเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในบ้าน จะปรึกษาหารือกับสามีในการใช้จ่ายเงิน หรือการตัดสินใจในเรื่องสำคัญ ๆ ทุกครั้ง สามีไม่เคยช่วยทำงานบ้านโดยให้เหตุผลว่าเป็นงานของผู้หญิงสามีไม่ต้องทำ การที่สามีมีภรรยาใหม่ เพราะสามีเป็นคนซื่อ เป็นคนมีจิตใจโอบอ้อมอารีเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มองคนในแง่ดีไม่มองคนในแง่ร้าย ทำให้ไม่เข้าใจถึงความรู้สึกที่แท้จริงของผู้หญิงที่สามีไปมีความสัมพันธ์ด้วย ว่าต้องการอะไรจากตัวสามี ภายหลังสมรสสามีปฏิบัติตนต่อนางคนเสมอต้นเสมอปลาย เริ่มปฏิบัติตนไม่เหมือนเดิมในตอนที่ไปมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงอื่น

ความผิดหวังในชีวิตสมรส

นางคนสมรสเมื่ออายุ 17 ปี สามีอายุ 22 ปี ระยะเวลาในการสมรสรวมทั้งหมด 24 ปี ก่อนใช้เวลาคบหากับสามีนาน 3 ปี จึงตัดสินใจแต่งงาน โดยรักใคร่ชอบพอกัน ทั้งนี้เป็นการคบหาเป็นเพื่อนกันมาก่อน นางคนเริ่มต้นชีวิตสมรสกับสามีโดยช่วยกันทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยความสุจริต ช่วยกันเก็บเงินเพื่อปลูกบ้าน มีบุตรสาว 1 คน บุตรไม่มีปัญหาทางกายหรือทางจิตใจเนื่องจากทั้งนางคนและสามีเอาใจใส่รักและเลี้ยงดูบุตรดี สามีเป็นคนมีนิสัยซื่อตรง ไม่คดโกง ไม่คิดการพนัน ไม่เที่ยวเตร่ การอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวควรเป็นหน้าที่ของสามี และสามีควรเป็นผู้นำครอบครัว สามีของนางคนเป็นผู้ที่มีความเป็นผู้นำครอบครัวอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวเป็นอย่างดี ภรรยาควรทำหน้าที่แม่บ้านแม่เรือนหุงหาอาหารและช่วยทำงานหาเงินด้วย ภรรยาควรต้องรู้เรื่องสามีทุกเรื่องและปรึกษาหารือกันเมื่อมีปัญหา นางคนจะไม่แสดงอารมณ์ให้ผู้อื่นเห็นหากถูกขัดใจหรือทำให้โกรธ แต่หากสามีทำให้โกรธหรือไม่พอใจ นางคนจะนอนหันหลังให้ไม่พูดด้วย ระยะเวลาก่อนเกิดเหตุการณ์รู้สึกโกรธแค้นใจเสียใจเหมือนถูกเหยียดหยาม ไม่เคยมีปัญหาขัดแย้งกับญาติของสามี หากมีปัญหาเกี่ยวกับสามีจะปรึกษามารดา เคยขอหย่ากับสามีหนึ่งครั้ง แต่สามีไม่ยินยอมหย่าด้วย ไม่เคยมีเพื่อนชายที่มีความสัมพันธ์เป็นพิเศษ หากสามารถตั้งต้นชีวิตสมรสใหม่ได้ นางคนไม่เลือกสามีคนนี้

กรณีศึกษาที่ 9

ชื่อ นางจุก (นามสมมุติ)

ข้อมูลทั่วไป

ปัจจุบันอายุ 47 ปี อายุขณะกระทำความผิด 43 ปี สามีถึงแก่กรรมขณะอายุ 31 ปี มีภูมิกำเนาอยู่จังหวัดตาก จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พ้ออ่านหนังสือออก แต่เขียนหนังสือไม่ได้ ช่วยบิดามารดาทำไร่ทำนา บิดามารดา เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีบุตรทั้งหมด 11 คน ถึงแก่กรรมตั้งแต่เด็ก 3 คน เหลืออยู่ 8 คน เป็นชาย 4 คน เป็นหญิง 4 คน นางจุกเป็นคนที่ 4 ปัจจุบันบิดาอายุ 76 ปี ไม่ได้ทำงานอยู่กับที่สาว มารดาถึงแก่กรรมแล้ว นางจุกแต่งงานครั้งแรกเมื่ออายุ 21 ปี โดยความเห็นชอบของบิดามารดามีบุตรชาย 2 คน ไม่ได้จดทะเบียนสมรส สามีมักจะชอบช่วยบิดามารดา ทำนา ทำไร่ ในขณะที่นางจุกจะหางานรับจ้างทั่วไปเพื่อให้มีรายได้เพิ่มให้พ่อค้าใช้จ่ายในครอบครัวหลังจากอยู่ด้วยกันมาประมาณ 6 ปี นางจุกทราบว่าเวลาที่นางจุกออกไปทำงานนอกบ้าน สามีมักจะพยายามถวนถามน้องสาวของนางจุกเสมอ นางจุกจึงขอลูกกับสามี ให้สามีออกจากบ้าน ต่อมาไม่นาน นางจุกแต่งงานครั้งที่สองเมื่ออายุ 27 ปี สามีคนที่สองอาชีพรับราชการอยู่กรมป่าไม้ประจำอยู่ที่จังหวัดตาก นางจุกย้ายตามมาอยู่กับสามี มีบุตร 1 คน สามีรักใคร่ในตัวนางจุกตลอดมา ประมาณ 6 ปี นางจุกรับคุมการขนไม้โดยอาศัยตำแหน่งหน้าที่ของสามี โดยที่สามีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย นางจุกเกิดความสำนึกว่า ไม่ควรจะทำงานเช่นนี้ต่อไป เพราะอาจจะกระทบกระเทือนต่อหน้าที่การงานของสามี จึงขอลูกกับสามีคนที่สองนี้

นางจุกแต่งงานครั้งที่สาม โดยมิได้จดทะเบียนสมรสกับสามี ซึ่งมีอายุอ่อนกว่านางจุก 14 ปี อาชีพรับราชการ นางจุกพบกับสามีครั้งแรกที่ร้านอาหารในจังหวัดนครสวรรค์ โดยที่ตนเองนำไม้รั้วจึกกัน สามีตามมาสู่นางจุกกับบิดาที่บ้านของนางจุก ที่จังหวัดสุโขทัย หลังจากพบกันเพียง 1 เดือน ภายหลังแต่งงานนางจุกได้ย้ายมาอยู่กับสามีที่บ้านเช่า ของสามี ไม่ได้จดทะเบียนสมรสเนื่องจากนางจุกไม่ต้องการจดทะเบียนสมรสเอง กับสามีคนนี้นางจุกไม่มีบุตรด้วย ระยะเวลาอยู่กับกับสามีจนถึงวันเกิดเหตุรวมประมาณ 8 ปี จุดวิกฤตของปัญหาอยู่ที่สามีไปมีความสัมพันธ์กับหญิงอื่น และไม่ยอมเลิกกับนางจุก

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

สถานที่เกิดเหตุ คือ บ้านเช่าที่เป็นที่พักอาศัยของนางจุกและสามี เวลาที่เกิดเหตุประมาณ 10.00 น. วันที่ 2 สิงหาคม 2539 สามีและนางจุกมีเรื่องระหองระแหงทะเลาะเบาะแว้งระหว่างสามีภรรยา เรื่องที่สามีไปคิดพันหญิงอื่นในวันเกิดเหตุสามีกลับจากทำงาน โดยได้นำของจากบ้านของผู้หญิงที่ไปคิดพันมาด้วย นางจุกสอบถามถึงของที่สามีนำมาสามีไม่พอใจจึงทะเลาะกันอีก และในครั้งนี้น่าจะมีสิ่งที่จะทำร้ายร่างกายนางจุก ครั้งแรกนางจุกหลบทันจึงไม่เป็นอันตราย พยายามหลบเลี่ยงสามียังคงคิดตามมาพยายามจะใช้เก้าอี้ทำร้ายร่างกายนางจุกอีก นางจุกคว้าได้มีดปกผลไม้ถือไว้โดยลักษณะต้องการขู่ไม่ให้สามีทำร้าย แต่เนื่องจากสามีไม่ทันระวังขณะยกเก้าอี้จะฟาดนางจุก ได้เสียหลักล้มลงถูกมีดที่นางจุกถือไว้ โคนได้รวบรวมชายพอดี สามีทนพิษบาดแผลระหว่างส่งโรงพยาบาลไม่ไหวจึงถึงแก่ความตาย นางจุกไม่เคยมีความคิดที่จะฆ่าสามีมาก่อน สภาพทางร่างกายจิตใจก่อนฆ่าสามีนั้นเป็นปกติมิได้มีความโกรธแค้นในตัวสามีแต่อย่างใด ไม่มีบุคคลอื่นร่วมมือหรือให้ความช่วยเหลือในขณะที่เกิดเหตุสามีอยู่ในอาการล้มคว่ำ คำพูดสุดท้ายของสามีคือ “มีดถูกที่” แรงผลักดันที่ทำให้นางจุกฆ่าสามี เนื่องจากต้องการป้องกันตนเองให้พ้นจากอันตรายจากสามีเท่านั้น ไม่เคยคิดมาก่อนว่าหากสามีตายตัวนางจุกจะเป็นอย่างไร ความรู้สึกแรกเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุด คือ ตกใจกลัวมาก ถ้าสามารถกลับไปอยู่ในเหตุการณ์ได้อีกครั้งจะไม่ทำเช่นที่ได้กระทำไปนั้นอีก

ประวัติการมีความรุนแรงในครอบครัวที่ให้กำเนิด

บิดามารดาจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันบิดาอายุ 76 ปี ไม่ได้ทำงาน มารดาถึงแก่กรรมไปแล้ว มีบุตร 11 คน ถึงแก่กรรมไปแล้ว 3 คน เหลือ 8 คน เป็นชาย 4 คน และหญิง 4 คน อาชีพทำไร่ ทำนา รายได้ 6,000-7,000 บาทต่อปี สภาพภาพของบิดามารดาพอมีพอกิน สภาพครอบครัวบิดามารดาเป็นผู้เลี้ยงดูบุตรด้วยตนเอง มารดาชอบดื่มสุรา ในเวลาที่มึนงาบุญของหมู่บ้าน บิดาจะคว่ำและตั้งตอนเวลาที่ทำผิด บิดาไม่อนุญาตให้บุตรสาวคบเพื่อนต่างเพศ บิดามีภรรยาคือมารดาเพียงคนเดียว เมื่อเวลามีปัญหาขัดแย้งกันบิดามารดาจะแก้ปัญหาโดยการเถียงหลบเพื่อให้อารมณ์เย็นลงแล้วจึงค่อยมาปรึกษาหารือกันในภายหลัง ไม่เคยเห็นบิดามารดาทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน เมื่อเวลามีปัญหาขัดแย้งในครอบครัว

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวของตนเอง

ความรุนแรงในครอบครัวที่เกิดขึ้น มักจะเกิดจากสามี เนื่องจากสามีมีโรคประจำตัว เกี่ยวกับเส้นประสาทที่บริเวณคอ จะกระดูกอยู่เสมอ หากสามีโกรธไม่พอใจ จะมีอาการถึมตัว ทำร้ายร่างกายผู้ที่อยู่ใกล้มักจะเป็นนางจุก หรือใช้ปืนพกประจำตัวขู่อยู่เสมอ นางจุกและบุตร 2 คน จะต้อง คอยอดกระสุนปืนออกเวลาที่สามีกลับมาถึงบ้านแล้ว ความรุนแรงในครอบครัวที่เกิดขึ้น ที่มีผลกระทบต่อสมาชิกในครอบครัว คือ สามีมีพฤติกรรมทางชู้สาวกับหลานสาวคนโต บุตรของพี่สาวที่นางจุกรับอุปการะ อยู่ 2 คน นางจุกแก้ปัญหาด้วยการส่งหลานสาวกลับไปอยู่กับพี่สาวคนเดิมแต่ส่งเงินค่าใช้จ่ายไปให้แทน พฤติกรรมของสามีในครั้งนั้น ทำให้นางจุกรู้สึกเสียใจมาก และไม่ไว้ใจสามีอีกต่อไป คิดว่าต่อไปสามีจะต้องมีเรื่องผู้หญิงอื่นมาเกี่ยวข้องด้วยแน่ ทำให้ครอบครัวไม่ใคร่มีความสงบสุขเหมือนเช่นเดิม

การถูกทำร้ายร่างกาย จิตใจ และการถูกข่มเหงทางเพศ

การทำร้ายร่างกายครั้งแรกเกิดขึ้นปลายปีที่ 2 ของการแต่งงาน เนื่องจากสามีมีนิสัยเข้าชู้ไปคิดพันผู้หญิงอื่น นางจุกทราบเรื่องได้พยายามพูดเพื่อให้สามีทราบและเลิกคิดค่อกับผู้หญิงอื่นหากสามีไม่โหดร้ายร่างกายด้วยการเคตีที่ท้องหนึ่งที เนื่องจากสามีเป็นโรคเกี่ยวกับเส้นประสาท หากโกรธ โหมหรือไม่พอใจ จะถึมตัวและมักจะทำร้ายผู้ที่อยู่ใกล้คือ

สามีของนางจุกอายุน้อยกว่านางจุก 14 ปี ภายหลังจากแต่งงานอยู่กินกันได้ประมาณ 2 ปี สามีมีสติปัญญาดีและแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมต่อหลานสาวของนางจุก ซึ่งนางจุกรับมาอุปการะเลี้ยงดูที่บ้านถือเป็นการทำร้ายจิตใจนางจุก นอกจากนี้เมื่อสามีไปคิดพันผู้หญิงอื่น ได้มาขอให้นางจุกอนุญาตให้สามีพาผู้หญิงคนที่คิดพันนั้นมาร่วมอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกัน ซึ่งนางจุกไม่ยินยอมและไม่พอใจ จึงเกิดการถกเถียงทำให้นางจุกถูกสามีทำร้ายร่างกาย เนื่องจากเกิดเหตุการณ์ขุดมุนระหว่างที่นางจุกพยายามป้องกันตนเองให้พ้นจากการถูกทำร้ายร่างกาย สามีเสียดกั้มถึงถึงมิกที่อยู่ในมือของนางจุกตีขบ และถึงแก่ความตายในเวลาต่อมา

ในส่วนของการถูกข่มเหงทางเพศนั้น นางจุกไม่มีโรคประจำตัว ไม่เคยรับประทานยาชนิดใดชนิดหนึ่งเป็นประจำ ร่วมหลับนอนกับสามีสัปดาห์ละ 5 - 7 ครั้ง ไม่ได้ถึงพอใจทุกครั้ง มีบ้างบางครั้งก็รู้สึกเหมือนถูกบังคับให้ร่วมหลับนอนกับสามีแต่ไม่บ่อยนัก นางจุกไม่ถือว่า Oral sex เป็นการร่วมหลับนอนที่ผิดปกติ ไม่เคยสำนึกความใคร่ให้ตัวเอง นอกจากสามีเท่านั้น ไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับชายอื่นอีก

คำนิยาม ความเชื่อ เกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทที่เป็นใหญ่ของสามี

ไม่มีครอบครัวคนรู้จักครอบครัวไหนที่นางจุกคิดว่าจะชื่นชมยกย่องและเอาเป็นแบบอย่างเลย ภายหลังจากแต่งงานนางจุกจะติดต่อกับญาติทางสามีและให้ความช่วยเหลือจนเจือครอบครัวของสามีมากกว่าครอบครัวของตนเอง หากมีปัญหาต้องการคำปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือจะไปขอความช่วยเหลือจากเจ้าของร้านเสริมสวยที่รู้จักชอบพอกัน นางจุกจะเป็นผู้ทำงานหาเงินที่เป็นรายได้หลักเลี้ยงครอบครัวมาโดยตลอด โดยมีสามีคอยช่วยเหลือ (สามีอาชีพรับราชการ) กรณีมีเงินเหลือเก็บจะนำฝากธนาคารใตชื่อกับของสามี การตัดสินใจในเรื่องสำคัญ ๆ ของครอบครัวมักจะทำให้สามีเป็นคนพูดตัดสินใจแท้จริง ๆ แล้ว หากนางจุกมีความประสงค์จะให้สามีตัดสินใจอย่างไรจะเป็นผู้ให้ข้อมูลในส่วนนั้น ๆ แก่สามีเพื่อให้สามีตัดสินใจตามที่นางจุกต้องการ สามีช่วยนางจุกทำงานบ้านโดยไม่เกี่ยงว่าเป็นงานของผู้ชายหรืองานของผู้หญิง การที่สามีมีภรรยาใหม่คิดว่าเป็นเพราะความเจ้าชู้ สามีเคยขอให้นางจุกจดทะเบียนสมรสด้วย แต่นางจุกไม่ยินยอมไปจดทะเบียนสมรส สามีปฏิบัติตนก่อนและหลังการสมรสไม่เหมือนกัน

ความผิดหวังในชีวิตสมรส

แต่งงานทั้งหมดรวม 3 ครั้ง ครั้งแรกอายุ 16 ปี เด็กกับสามีเมื่อ 6 ปีต่อมา มีบุตร 2 คน ฝากให้มารดาช่วยเหลือ สมรสครั้งที่สองเมื่ออายุ 22 ปี จดทะเบียนหย่ากับสามีคนที่สองเมื่อ 6 ปีต่อมา มีบุตร 1 คน สมรสครั้งที่สามเมื่ออายุ 35 ปี สามีอายุอ่อนกว่า 14 ปี ขณะสมรสสามีคนที่สามอายุ 21 ปี สามีอาชีพรับราชการไม่มีบุตรด้วยกัน ไม่ได้จดทะเบียนสมรส ใช้เวลาคบหากับสามีนาน 1 เดือน ก่อนตัดสินใจแต่งงานด้วยเหตุผล เพราะรักและสงสารในตัวสามีซึ่งมีโรคประจำตัวเกี่ยวข้องกับเส้นประสาทของสมอง นางจุกไม่ค่อยสนิทสนมคุ้นเคยกับมารดาของสามีและญาติที่น้อง เนื่องจากมารดาไม่ชอบที่นางจุกมีอายุแก่กว่าบุตรชายถึง 14 ปี นางจุกเริ่มต้นชีวิตสมรสด้วยการช่วยกันทำมาหาเลี้ยงครอบครัว ประทับใจในตัวสามี ในข้อที่สามีไม่รังเกียจบุตรของนางจุกที่เกิดกับสามีเก่า ให้การอุปการะเลี้ยงดูเหมือนเช่นเป็นบุตรของตนเอง นางจุกเป็นผู้ทำงานมีรายได้เป็นหลักของครอบครัว มีภาระอุปการะมารดาสามีและน้องสาวของสามีด้วย การที่สามีมีผู้หญิงอื่นนอกจากนางจุกคิดว่าเป็นเพราะสามีเจ้าชู้ การอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวควรเป็นหน้าที่ของสามีแต่ในชีวิตครอบครัวของนางจุก ภรรยาเป็นผู้อุปการะเลี้ยงดู สามีควรเป็นผู้นำของครอบครัว ภรรยาควรมีหน้าที่ทำงานบ้าน ภรรยาจำเป็นต้องรู้เรื่องสามีทุกเรื่อง อดวันงานในหน้าที่ความรับผิดชอบของสามี สามีขอคำปรึกษาจากนางจุกทุกครั้ง หากถูกทำให้โกรธนางจุกจะแสดงออกให้ทราบทางตีหน้าและคำพูด แต่หากสามีทำให้ไม่พอใจจะไม่แสดงอาการใด ๆ รวมทั้งไม่พูดว่าอีกด้วย ระยะเวลาก่อนเกิดเหตุมีความเชื่อว่า สามีถูกของจะพาไปทำพิธีทางไสยศาสตร์ ตามความเชื่อแต่ยังไม่ทันได้พาไปเกิด

เหตุก่อน เคยขอเลิกกับสามี เมื่อทราบว่าสามีไปคิดพันผู้หญิงอื่นแต่สามีไม่ยอม หากมีปัญหาเกี่ยวกับสามี จะปรึกษากับเพื่อน นางจุกไม่มีเพื่อนชายที่มีความสัมพันธ์เป็นพิเศษนอกเหนือจากสามี หากสามารถตั้งต้นชีวิตสมรสใหม่ได้ จะเลิกสามีคนนี้ โดยมิเงื่อนใจว่า ต้องไม่เจ้าชู้

กรณีศึกษาที่ 10

ชื่อ นางเกด (นามสมมุติ)

ข้อมูลทั่วไป

ปัจจุบันอายุ 48 ปี อาชีพกะทำผิด 39 ปี สามีถึงแก่กรรมขณะอายุ 64 ปี มีภูมิลำเนาเดิมอยู่จังหวัดพิษณุโลก เรียนหนังสือจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ช่วยบิดามารดาทำไร่ ทำนา ราชได้ของครอบครัวประมาณ 10,000 บาทต่อปี บิดามารดามีบุตรรวม 13 คน ถึงแก่กรรมไป 5 คน จึงเหลือ 8 คน นางเกดเป็นบุตรคนที่ 2 ภายหลังเรียนหนังสือจบแล้วไม่ได้ไปทำงานทำงานที่อื่นใด ช่วยบิดามารดาทำงานอยู่ที่บ้าน นางเกดแต่งงานครั้งแรก อายุ 15 ปี สามีอายุ 22 ปี โดยบิดามารดาเห็นชอบให้นางเกดแต่งงานกับสามี มีบุตร 4 คน เป็นชาย 1 คน และหญิง 3 คน นางเกดใช้ชีวิตสมรสร่วมกันกับสามีเป็นระยะเวลา 16 ปี จึงเลิกกับสามีคนแรก เนื่องจากสามีไม่ช่วยทำงาน ถ่มการพนัน และคิดพันหญิงอื่น นางเกดแต่งงานครั้งที่สองเมื่อนางเกดอายุ 35 ปี และสามีอายุ 64 ปี โดยความเห็นชอบของมารดา ไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน ระยะเวลาอยู่กินรวม 9 เดือน จุดวิกฤติของปัญหาอยู่ที่ การที่สามีมาขอเงินจากนางเกดเพื่อ ไปค้ำสุรานางเกดไม่ให้สามีจะทำร้ายร่างกาย

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

สถานที่เกิดเหตุ คือ บ้านเช่าที่พักอาศัยของนางเกดและสามีเวลาที่เกิดเหตุประมาณ 06.00 น. วันที่ 27 พฤษภาคม 2539 ขณะนางเกดกำลังประกอบอาหารเช้า สามีได้มาขอเงินเพื่อไปค้ำสุรา นางเกดไม่พอใจจึงเกิดการทะเลาะถกเถียงกัน สามีใช้ไม้หน้าสามตีศีรษะนางเกดหนึ่งที และทำท่าจะตีนางเกดอีก นางเกดจึงคว้ามีดตะแคนเฉด ขาวประมาณ 1 ฟุต ที่นางเกดมีไว้ใช้ทำอาหารพื้นและแทงสามีที่แขนซ้ายได้ราวนมไปหนึ่งครั้ง ถูกที่สำคัญสามีล้มลงและเสียชีวิตในเวลาต่อมา นางเกดไม่เคยคิดที่จะฆ่าสามีมาก่อนทำไปเพราะบันดาลโทสะ ด้วยหตุสุดวิสัย และเพื่อป้องกันตัว แม้ว่าจะเห็นแก่เห็น เคยได้อินวิธีการฆ่าที่นางเกดทำกับสามีมาก่อนก็ตาม ไม่มีบุคคลอื่นร่วมมือหรือช่วยเหลือในการฆ่า ก่อนเกิดเหตุนางเกดและสามีมักจะมีปากเสียงเรื่องที่สามีมาสุราแล้วไม่สามารถทำงานได้อยู่เสมอ ๆ คำพูดสุดท้ายของสามี คือ อามนางเกดคว่นหตุใดจึงทำร้ายสามี

แรงผลักดันที่ฆ่าสามี เนื่องจากต้องการป้องกันตัวให้พ้นจากอันตรายจากการทำร้ายของสามี คัดสินใจโดยฉับพลันทันที ไม่เคยคิดมาก่อนว่าถ้าสามีตายตนเองจะเป็นอย่างไร ความรู้สึกแรกเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุด คือ เสียใจที่ได้กระทำลงไป หากกลับไปอยู่ในเหตุการณ์อีกครั้งหนึ่ง จะไม่กระทำต่อสามีเช่นที่ได้กระทำไป

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่ให้กำเนิด

บิดามารดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 อาชีพทำไร่ข้าวโพด และทำนา บิดามารดามีบุตรรวม 13 คน ถึงแก่กรรมไป 5 คน เหลือ 8 คน เป็นชาย 4 คน และหญิง 4 คน สถานภาพของบิดามารดามีพอกินพอใช้ เลี้ยงดูบุตรเองทั้ง 8 คน ในครอบครัวอยู่กันแค่เฉพาะบิดามารดาและบุตร บิดาให้อิสระในการคบเพื่อนต่างประเทศ บิดามีภรรยาคนเดียว บิดามารดาจะคอยดักเตือนบุตรให้ช่วยกันทำงานและตั้งใจเรียนหนังสือ ไม่ดู ไม่ดี และไม่เคยเห็นบิดามารดาทะเลาะกัน

ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวของตนเอง

ในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ที่อยู่ร่วมกันเพียง 9 เดือนนั้น ความรุนแรงในครอบครัวที่ปรากฏขึ้น เนื่องมาจากสามีดื่มเหล้ามากขึ้น กว่าดื่มน้ำก่อนมาอยู่ร่วมกัน นางเกดไม่พอใจ จึงเกิดมีปากเสียงกันขึ้น และบ่อยครั้งมากขึ้น ทั้งนี้ ไม่ได้มีการทำร้ายร่างกายกันแต่อย่างใด ซึ่งนางเกดได้ตกลงใจที่จะเลิกกับสามีแล้ว ได้ให้บุตรสาวของสามีมารับกลับไปอยู่ด้วย แต่มาเกิดเหตุการณ์เสียก่อน

การถูกทำร้ายร่างกาย จิตใจ และการถูกข่มเหงทางเพศ

การทุบตีครั้งแรกเกิดขึ้นหลังจากแต่งงานได้ 9 เดือน นางเกดได้เถียงกับสามีเนื่องจากสามีเมาสุรานแล้วมาขอเงินจะนำไปดื่มสุราต่ออีก นางเกดไม่ให้สามีไปไหนใช้ไม้หน้าสาม ตีที่ศีรษะ นางเกดแตก และจะใช้ไม้หน้าสามอันคั้นนั้นทำร้ายร่างกายนางเกดอีก นางเกดบันคาดโทษะที่ถูกทำร้ายร่างกายจึงใช้มีดทำครัวยาวประมาณ 1 ฟุต แทงสามีได้รวมนมทะลุปอดด้านซ้ายตายในเวลาต่อมา

เนื่องจากนางเกดแต่งงานอยู่กับสามีผู้เป็นระยะเวลาเพียง 9 เดือน พฤติกรรมการทำร้ายจิตใจมีเพียงการที่สามีเมาสุรานแล้วหน้ร้องทะเลาะกับนางเกด เป็นเหตุให้นางเกดรู้สึกเบื่อหน่าย และต้องการหลีกเลี่ยงที่จะไม่ให้เหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้น ได้ให้บุตรสาวของสามีมารับตัวสามีกลับไปดูแลบุตรของสามี รับปากจะมารับบิดากลับไป แต่เนื่องจากเกิดเหตุการณ์สามีทำร้ายร่างกาย

และนางเกดบันดาลโทสะ นำสามีคายนก่อนที่บุตรสาวจะมารับสามีกลับไป (สามีถึงแก่กรรมขณะมีอายุ 64 ปี) ในส่วนของการถูกข่มเหงทางเพศนั้น นางเกดปฏิเสธที่จะตอบคำถาม เพียงแต่บอกว่าไม่มีปัญหาในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ

คำนิยาม ความเชื่อ เกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทที่เป็นใหญ่ของสามี

ครอบครัวที่นางเกดคิดว่าน่าชื่นชมยกย่องและเอาเป็นแบบอย่าง คือ ครอบครัวของญาติทางฝ่ายมารดา เนื่องจากสามีผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวเป็นผู้มีความรับผิดชอบ ในการทำมาหาเลี้ยงภรรยาและบุตร ไม่เด่นการพนัน ประพฤติดนเป็นคนดี ภรรยาทำงานบ้าน ดูแลบุตร 2 คน ครอบครัวไม่เป็นหนี้ ไม่ทะเลาะ ไม่มีการทำร้ายซึ่งกันและกัน หลังจากแต่งงานกับสามีแล้ว นางเกดยังคงมีการติดต่อกับญาติพี่น้อง และบุตรของสามีที่เกิดกับภรรยาเก่าของสามี โดยปกติแล้ว นางเกดจะทุ่มเทเวลาให้กับงานมากกว่า การสังสรรค์กับเพื่อนบ้าน ในครอบครัวนางเกดเป็นผู้หาเงินรายได้หลัก เนื่องจากสามีมีอาชีพติดรถสามล้อ รายได้จึงไม่แน่นอน นางเกดพยายามแนะนำให้สามีทำงานมากขึ้นแทนที่จะเอาเวลาไปดื่มสุรากับเพื่อน นางเกดไม่เคยเป็นหนี้ใคร เคยเป็นแค่เจ้าหนี้ ในส่วนการตัดสินใจเรื่องสำคัญ ๆ นางเกดจะเป็นผู้ตัดสินใจเอง สามีไม่ได้ช่วยทำงานบ้านเนื่องจากนางเกดอยู่กับสามีเพียงสองคน บ้านที่อาศัยเป็นบ้านเช่า ค่างฝ่ายต่างไม่เป็นภาระซึ่งกันและกัน นางเกดไม่จดทะเบียนสมรสทั้งกับสามีคนแรกและสามีที่ถูกฆ่า เนื่องจากมีความคิดว่าสามีเป็นคนอื่น ไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนสมรส ภายหลังจากที่สมรสกับสามีคนที่สองนี้ สามีปฏิบัติต่อนางเกดไม่เหมือนช่วงก่อนสมรส

ความผิดหวังในชีวิตสมรส

นางเกดสมรสทั้งหมด 2 ครั้ง ครั้งแรกเมื่ออายุ 15 ปี สามีอายุ 22 ปี มีบุตร 4 คน เด็กกับสามีคนแรกด้วยเหตุผล สามีไม่ทำงาน เด่นการพนัน และคิดพันผู้หญิงอื่น ไม่ได้จดทะเบียนสมรสด้วยกัน บุตร 4 คน ช่างและชายช่วยกันอุปการะเลี้ยงดู แต่งงานครั้งที่ 2 เมื่ออายุ 38 ปี สามีอายุ 64 ปี เคยแต่งงานมาแล้ว 2 ครั้ง มีบุตรรวม 3 คน ไม่ต้องอุปการะเลี้ยงดูเนื่องจากทำงานหาเลี้ยงตัวเองได้แล้วทุกคน นางเกดแต่งงานครั้งที่สองด้วยความเห็นชอบของมารดาที่เห็นว่า สามีเป็นคนดี นางเกดไม่จดทะเบียนสมรสกับสามีทั้ง 2 คน เพราะไม่ไว้ใจคิดว่าสามีคือคนอื่น หลังจากอยู่กับสามี ภรรยาด้วยกันแล้ว สามี มีความประพฤติที่เปลี่ยนแปลงไปไม่เหมือนเดิม มีการทะเลาะเบาะแว้งเกิดขึ้น ทำให้นางเกดขอเลิกกับสามี แต่ยังไม่ได้ตกลงให้เป็นที่ยอมรับของญาติผู้ใหญ่เสียก่อน รวมระยะ

เวลาที่อยู่กับสามีคนนี้ 9 เดือน นางเกดเป็นผู้มีอุปนิสัยโกรธง่ายหายเร็ว หากถูกขัดใจหรือทำให้
โกรธจะแสดงออกทางสีหน้า การอยู่ร่วมกัน สามีและภรรยาต่างคนต่างมีความรับผิดชอบในหน้าที่
การงานของตนเอง ไม่จำเป็นที่ภรรยาจะต้องรับรู้เรื่องของสามีทุกเรื่อง ไม่เคยปรึกษาหารือปัญหา
กับผู้ใด แก้ปัญหาด้วยตนเองเสมอ หากตั้งต้นชีวิตสมรสใหม่ครั้งนี้ได้ นางเกดไม่เลือกสามีคนนี้อีก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย